

THE
WATTYS

2016

LOÀI KIÊU HÃNH

b t u t h e r e y

Mục lục

Sự Hồi Sinh

1: Tôi

2: Lại Là Tôi.

3: Phản Chiếu.

4: Tên Bắt Cóc.

5: Cái Nhìn Kỳ Dị.

6: Gieo Rắc.

7: Lửa Đen.

8: Hàu Cận

9: (1)

10: (2)

11: (3)

12: Đầu Chim

13: Ngai Vàng Giấy

14: Đuôi

15: Di Ghẻ

16: Hoa Giả

17: Ngọc Trai, Đen.

18: Cầu Trúc Lại

19: Kẻ Chỉ Điểm

20: Cái Chân Gỗ

21: Con Tò Vò Và Con Nhện

22: J Đỏ

23: Đồng Bọn

24: Hai Con Nhện Câm

Ca Dao::

25: Cái Áo Len Màu Mận Sậm, Hai Cái Găng Tay Và Đôi Ủng Vàng

26: Trừng Phạt

27: Kiếp Sau

28: Con Gái Của Chim Sẻ

29: Con Tò Vò Và Con Nhện (2)

30: ?

31: T ' V ' (?)

32: Những Con Tò Vò Đáng Chết

33: Vua

34:

35: Ngoài Dự Tính

36: Đó Sẽ Là Ngọn Lửa Đẹp Nhất Trên Đồi.

Lời Kết Của Tôi

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Sự Hồi Sinh

Xung quanh một cái sân nhà kho rộng tối om, có mười ba người đứng ở đó, mỗi người một phong cách ăn mặc thể hiện vị trí xã hội, tuổi tác và ngay cả sự giàu có hay không của họ nữa, cùng đứng lặng im, chìm ngẫm nhưng không tan mãi ra vào bóng tối đặc quánh.

Họ đang đứng quanh một quả trứng làm từ nhựa thơm.

Buổi tối lạnh và im người, nhưng một lúc sau, tất cả họ bốc cháy.

Phải, tất cả họ. Tất cả họ, hay đúng hơn là cả thầy mười ba con chim phượng hoàng lửa rực sáng trong không khí, đột ngột và hiên ngang xé toạc màn đêm thành từng mảng lỗ chỗ, vùng vẫy trong niềm kiêu hãnh.

Rồi bắt đầu có tiếng hát.

Tiếng hát của phượng hoàng cất lên.

Chúng hát.

Những dòng chảy kì diệu của âm nhạc, vừa dịu dàng, vừa mãnh liệt, vừa nỉ non, vừa reo vui, vừa thì thầm lại vừa bi tráng trong đêm tối. Mọi thứ như kết thúc, cũng như vừa bắt đầu.

Chúng tiếp tục tạo ra thứ âm nhạc không gì sánh kịp trên đời, rồi từ trong những kẽ hở li ti của quả trứng, ánh sáng không gì che giấu được lọt ra ngoài, và dường như để báo hiệu cho sự xuất hiện của một điều kì diệu và thiêng liêng, chúng chói lóa, vùng vẫy được ra ngoài.

Và bỗng, mạnh mẽ, một quầng lửa nổ tung từ xuất phát điểm bé nhỏ trong

quả trứng, rồi lan rộng ra, lan rộng khắp thế gian, như mặt trời vừa thức tỉnh.

Và chính lúc ấy, là sự hồi sinh.

*

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

1: Tôi

Tôi không có nhiều bạn bè lắm.

Hầu hết bạn bè của tôi là ở trên mạng, khi chúng tôi chẳng biết nhau, cũng chẳng gặp nhau bao giờ. Chúng tôi chỉ nói chuyện với nhau, bằng những chữ cái nhảy múa, và những icon mặt cười mếu đủ loại.

Chúng tôi sẽ hỏi nhau ăn cơm chưa, đang làm gì đấy, hay đại loại là hỏi han xem bên kia đang làm gì, vì chúng tôi ở xa nhau và có những môi trường xung quanh khác nhau, những mối bận tâm cũng khác nhau nốt. Vì chẳng biết tôi nên họ vẫn chơi với tôi. Thậm chí họ còn kể nhiều chuyện bí mật. Gọi là tâm sự ấy.

Tôi không hay nói chuyện với bạn bè. Tôi không thích khi họ nhìn vào mắt tôi. Khi đó những đôi mắt màu đen của họ nhìn vào hai chấm tròn to cũng màu đen trên mặt tôi như thế, tôi cảm thấy, họ đang nhìn thấu rõ được, rằng tôi giống như một giống loài dị biệt trà trộn bị phát hiện vậy. Tôi thấy thế. Mặc dù tôi không biết, liệu mình có phải là cái gì đó khác mà không phải con người không.

Tôi chưa bao giờ khóc. Thật ấy, ngay cả khi ông nội mất.

Nhưng tôi chỉ thấy, ừ, thế nào nhỉ, không thấy gì. Tôi không thấy gì khi ông mất cả. Chỉ nhìn chăm chăm vào cái quan tài, rồi cứ thế cho đến hết đám tang.

Tôi không có kinh nguyệt giống như những đứa con gái khác. Khoan, hoặc có thể là tôi có nhưng muộn, vì tôi đã mười bảy tuổi rồi.

Và thậm chí tôi còn chẳng có ngực hay mụn hay bất cứ dấu hiệu nào cho thấy tôi đã trưởng thành và sẵn sàng cho tuổi sinh sản.

Thường thì bố mẹ tôi không để ý chuyện đó. Họ không quan tâm đến tôi thì đúng hơn, họ chỉ đi làm, về nhà, nấu bữa tối cho tôi, thế là hết.

Đôi khi gia đình chúng tôi đi chơi với nhau, thường là đi biển.

Họ sẽ dắt tôi đến bến xe, mua vé rồi ngồi cạnh tôi và em trai tôi thì được ngồi trong lòng mẹ - tôi nhớ lần đi biển ấy là lúc nó còn sáu tuổi, ừm, có vụ tuổi đó chỉ để cho biết rằng nó trông nhỏ hơn tôi một chút; còn, dĩ nhiên, bây giờ nó lớn và không cần ngồi trong lòng nữa, nhưng vẫn có một sự khác biệt nào đó, giữa tôi và nó, giữa cách đối xử của bố mẹ với tôi.

Chúng tôi đi ăn hải sản cùng nhau, rồi bố mẹ ngồi trên mấy cái ghế gỗ nhẹ tắm nắng còn tôi và Bảo, tên của đứa em trai đẹp đẽ, thân thiết ngồi xây những lâu đài, đào cả những cái hào sâu, rồi nằm chờ sóng lên, đong đầy nước óng ánh vào mấy cái hồ nhân tạo. Hân hoan trong niềm vui rằng tòa lâu đài của mình đã được bảo vệ.

Rồi khi chiều về, hoàng hôn ảm đạm chảy dài lên chân trời, họ gọi.

Rồi chúng tôi về khách sạn ngủ.

Sáng hôm sau, mọi thứ lại lặp lại.

Cứ thế cho đến hết kì nghỉ vui vẻ.

Tên tôi là Minh, tôi thích tên của mình. Người ta khi đọc tên tôi sẽ chẳng biết, người xuất hiện với nó là con gái, một giống cái.

Khoan khoan, tôi cũng không biết tại sao con người lại hay đặt tên cho con cái họ bằng những cái tên phân biệt giới tính, như kiểu con gái thì phải là Lan, Hoa, Mai, rồi hay là Vy, còn con trai, giống đực, là Nam, Đức, Khang, ngay cả Minh nữa.

Nhưng đây chẳng phải vấn đề gì to lớn lắm. Tôi cảm thấy mình còn thật nhiều thắc mắc với thế giới, và thường dành cả ngày nghỉ chỉ để nằm dài ra giường, ngửa cổ lên cửa sổ, hớp lấy nắng nhạt nhòa chảy xuống, nheo nheo

mắt, và nghĩ đến chúng.

Tôi học ở một trường trung học bình thường.

Tôi không có bạn thân.

Nhưng tôi có con vật thân, con mèo màu vằn vện của tôi, nó hơi già, hai năm tuổi rồi, có những cái râu cứng và, điểm tôi thích nhất ở nó, đôi mắt xanh có cái khe đóng mở được, cả cái lưỡi nhỏ rấp rấp âm âm liếm lấy tay tôi khi tôi đưa đến gần miệng nó.

Tôi nghĩ mình bình thường và thoải nhiên sống qua mọi ngày, tuy không nhiều cảm xúc, nhưng ổn cả.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

2: Lại Là Tôi.

Tôi thích ăn yến mạch.

Tôi thường húp hết phần sữa trong cái bát ngũ cốc, để chỉ cần lấy thìa, rồi xúc.

Tôi thường nhìn chăm chăm vào cái đồng vật chất bị bỏ lại ấy, giống như một đồng vỏ ốc sau cơn sóng.

Bà ngoại tôi không thích yến mạch, vì bà nhiều tuổi rồi và khi ăn yến mạch làm bà cảm thấy như mình già, và bà không muốn thế.

Vài lần, tôi thấy bố ôm cái chị đấy.

Chị đấy có xương quai xanh lộ rõ, gầy nhỏ, tóc xõa rủ xuống vai, ôm áp khuôn mặt với da trắng mịn mềm cứ như là lụa ấy.

Chị ấy cười rất đẹp và hay cười với bố.

Bố có tay to, nên thường ôm trọn chị ấy vào lòng.

Họ áp sát lấy nhau, và thi thoảng tôi thấy bố trượt tay từ lưng xuống eo chị ấy, rồi xuống hông, rồi đi sâu hơn trong lớp váy mỏng - chị hay mặc váy màu kem, ngắn đến giữa đùi.

Lúc đấy tôi đang ở sau cánh cửa phòng, lặng im nhìn sang.

Tôi rất giỏi trốn. Tôi không hay gây ra nhiều tiếng động lắm.

Vì thế mà khi tôi quan sát, họ không bao giờ phát hiện ra tôi.

Kể cả khi tôi đứng đằng sau và đập cái quyển từ điển lên đầu chị ta.

Bố tôi đã lồng lộn bế chị ấy, lạnh ngắt, không mở mắt, đến bệnh viện.

Sau đó tôi bị đánh bằng cái gậy nhỏ bằng nứa. Có vết bầm ở mông, dài dài, san sát nhau và ửng màu đỏ với viền tím sẫm, rơm rớm máu. Tôi chỉ đem thuốc ra bôi rồi đi ngủ, không hề khóc giọt nước nào.

Đôi khi, tôi cũng hay tự hỏi là, tại sao mình không bao giờ chảy nước mắt.

Tôi hỏi mẹ.

Nhưng mẹ chỉ ban phát cho tôi một cái nhìn hằn học, rồi tiếp tục ăn cơm.

- Minh, sao mày không khóc?

Tôi nhớ nhất cái bạn ấy, năm lớp 2, người bạn duy nhất đến nói chuyện với tôi.

Tôi quý cậu ấy lắm. Cậu ấy hay hỏi tôi, hỏi sao tôi không ăn cơm trường, sao tôi không khóc khi bị ngã, thỉnh thoảng, cậu ấy giật tóc tôi hay đẩy tôi xô vào bàn, nhưng như thế không sao hết, tôi thấy vui vì được để ý và chơi với.

Lên lớp chín thì cậu ấy không để ý đến sự tồn tại của tôi nữa.

Thỉnh thoảng, tôi hay cố bắt ánh mắt của cậu ấy, nhưng chưa bao giờ thành công. Dường như ngay cả cậu ấy cũng phớt lờ một sinh vật dị dạng như tôi rồi.

Không sao, chúng ta có thể có bạn đến với chúng ta trong đời, và dĩ nhiên họ cũng có quyền rời bỏ ta. Tôi đọc câu này trong sách.

Hầu hết mọi thứ của tôi, kiến thức, tính cách, suy nghĩ, mọi thứ, đều được tưới tắm và chăm bón bởi sách và truyện tranh.

Thậm chí bây giờ, tôi vẫn còn đọc truyện tranh, và cảm giác vẫn thật giống ngày xưa.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

3: Phản Chiếu.

Nước chảy.

Róc rách.

Róc.

Rách.

Cái vòi nước cứ thế xả xuống, xuống nền đá lát trắng tinh như mờ đục của nhà tắm. Tôi không động đậy để cảm nhận nước xả ngập cả hai bàn chân. Tôi muốn được chìm. Hay ít nhất là được bao quanh bởi cái gì đó.

Tôi hứng lấy nước. Và nước thì nhều lên da tay, chảy len lõi và trơn trượt, vẫn là xuống sàn đá.

Tôi nghe rằng nhiệt độ là mười.

Nhưng bây giờ nước có cái chỉ số nhiệt cứ như thế, như thể chẳng còn khái niệm nào của lạnh nữa, mọi thứ đã vượt quá mức độ, đẩy xa cả cực hạn.

Nhưng cực hạn của tôi thì chưa tới.

Tôi chưa thấy muốn dừng lại.

Bây giờ tôi không còn cảm thấy gì. Ngay cả máu từ những vết rạch trên tay xối theo nước, cũng không làm tôi đau nữa. Con tê tái cũng đã đi đâu đó.

Nhưng tôi vẫn thấy bụng tự mình quặn thắt lại, ép những món thực phẩm đóng sẵn chưa kịp tiêu hóa, thật chặt, thật chặt. Và cái nỗi đau dai dẳng, dai dẳng cứ hiển hiện mãi, vẽ trên những viên gạch trắng của cái hộp xi măng kín sáng choang.

Tôi có thấy đau.

Nhưng vẫn không thể khóc.

Sau đó tôi lại bắt đầu thử nghĩ đến những kỉ niệm tồi tệ.

CHẾT TIỆT.

Tôi chẳng có cái kỉ niệm tồi tệ nào. Hay đúng hơn là những kỉ niệm mang lại cảm xúc. Mọi thứ nhờ nhờ, như phủ một tấm voan, và lạ thường là chúng có màu nhạt như thế giống nhau, ton sur ton.

Đèn tắt.

Tôi hoảng sợ.

Mắt mở to, tiếp xúc với hơi lạnh, để nó bao lấy sự trần trụi của giác mạc. Tay tôi dưới vòi nước, run lên.

Đó là lúc mà tôi thấy nó.

Phải, là nó.

Một cái bóng đen kịt trong gương. Cái bóng có thể là tôi. Có thể không. Nó có đôi mắt đỏ sáng rực, và chúng mở to, và cứ thế nhìn lại tôi, cứ thế nhìn.

Tôi chạm tay vào gương.

Rất tiếc, bóng tối không cho phép tôi nhìn rõ xem tay mình có được phản chiếu trong gương không, hay chỉ có nó ở đó.

Thế nên tôi cứ nhìn vào đó, với một đôi mắt mở rộng, sẵn sàng và đón chào ánh mắt của nó, và tôi trần trụi cứ như thể tôi cũng sắp huyền hoặc chính tôi với cái thứ vật chất đen kia.

Nó cứ nhìn tôi.

- Minh!

Là em trai tôi.

- Minh! Mất điện rồi. Chị đang tắm à?

Tôi chớp mắt.

Thế là nó chợt biến đi đâu mất.

Thật nhanh. Tôi chưa kịp đưa ra bất kì phản ứng nào. Tôi thấy như trong tim có cái gì đó trống rỗng và hụt hẫng. Như thể đôi mắt màu đỏ ấy đã lấp đầy phần thiếu rỗng hoác trong đó, rồi đột ngột nhấc ra.

Thằng Bảo sốt sắng khi tôi chưa trả lời. Nó cứ đứng ngoài cửa, đập âm âm và gọi tên tôi.

Tôi quấn khăn tắm vào, rồi mở cửa, rồi trân trân đứng, với tóc ướt rũ ra trên vai, nước chảy đọng xuống sàn nhà, nhìn lại nó qua ánh trăng hắt từ cửa sổ. Nó như phát rồ.

- Chị làm cái khi gì đấy? Nước lạnh mà. Nhìn chị như sắp ngất rồi đấy. Trông chị nhợt nhạt quá.

Nó cứ nói. Những dải âm thanh và tần số cứ rung vào màng nhĩ tôi chợt bị biến đổi thành những thứ nhạc kì dị. Tôi không nghe thấy nó nói gì nữa, chỉ đứng, cảm nhận rõ ràng cái lạnh đang ngấm vào máu, vào xương, qua da. Trong đó, trong cái mớ hỗn độn hình ảnh trở nên méo mó ấy, tôi nhìn thấy, một nguồn sáng đang hiện lên, đè lên mọi thứ ảnh khác, khẳng định nó là đẹp và duy nhất: hai đốm mắt đỏ rực. Chúng giống như sao Bắc Đẩu, và tôi là người lữ hành vô vọng, bám vào chỉ dẫn hiếm hoi của đêm đen.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

4: Tên Bất Cốc.

"Light of my life

Fire of my loin

Be a good baby

Do what I want"

Những lời nhạc dội vào tai tôi.

Như thể chúng đang nói về bố và cô bồ nhí của bố ở dưới tầng vậy.

Dĩ nhiên là một cô bồ mới. Cô cũ đã chết. Tôi nghĩ vậy. Chắc cô ấy đã chết vì bị tôi đánh vào gáy.

Tôi đang ăn một thanh chocolate, rất rất ngọt, nhưng tôi cứ nhồi nó vào miệng. Và ngồi tựa lưng vào góc tường. Tôi trân trân và lơ đãng nhìn vào khoảng trống rỗng của tường - một cái cửa sổ.

Trời màu trắng đục, như kiểu mây bị pha với bột nở vào mùa hè và rồi bị nở ra, choán hết phần màu xanh vào mùa đông. Không có tiếng gì, như thể chim hay tiếng gió rít, hay tiếng có người nói chuyện. Chỉ có tiếng còi xe ré lên, tiếng ù ù của động cơ thỉnh thoảng vọng vào.

Tôi đã ăn đến cái thứ tám, và đã nghe không biết bao nhiêu lần bài nhạc này.

Rồi tôi nghe thấy tiếng rên rỉ.

Tôi tự hỏi có phải là mẹ bị ốm hay không, rồi nếu không phải mẹ thì chị ta có phải là gái bán dâm không. Nhưng câu trả lời không làm tôi ngừng ăn và ngừng ngồi như một xác chết và nhân cái nút chuyển bài.

Tôi nghĩ đến cái bóng màu đen trong gương nhà tắm và nghĩ đến ma, hay con gì đó đại loại.

Tôi sợ ma.

Nhưng không giống như những gì tôi nghĩ về phản ứng của mình khi thấy một con ma, tôi thản nhiên, và lấp đầy tò mò.

Đấy có phải là linh hồn của tôi không? Kiểu như, linh hồn ghé thăm bạn vào ngày sinh nhật thứ mười tám ấy.

Nếu là như thế thì tôi có hồn màu đen, với mắt màu đỏ. Việc này khá có lí.

Chị ta kêu thêm một vài lần nữa, thì tôi lấy điện thoại ra để tìm một bộ hentai để xem.

Tôi thích xem những truyện hiệp dâm. Như có lần tôi xem về lọ lem bị hai thằng đô con đè ra hiếp.

Và tôi xem cả loạn luân, nhưng không bao giờ xem bố - con.

Mỗi lần xem, tôi đều thủ dâm.

Nhưng việc tôi kể ra thói quen này chỉ để giải thích rằng tôi không thấy bất ngờ nếu như tôi bị xác định là có một cái linh hồn màu đen.

Tôi biết mấy cái này khi tìm thấy phim khiêu dâm ở máy tính của bố.

Có vẻ như vậy quanh tôi đều là những thứ bản thủ. Hay chính tôi cũng bản thủ vậy.

Tôi thường nghe về những tạo vật đẹp để được nhân chìm trong những thứ dịch nhầy nhựa, nhưng vẫn đẹp. Như hoa sen ấy.

Mà chẳng phải chúng ta - theo lời chính chúng ta: đều là hoa của đất trời, là hồng hào, tinh khiết và đẹp để - đều được sinh ra nhờ các thứ dịch thô tục

sao?

Tôi làm việc này bằng tay.

Rồi khi làm xong, tôi nằm trên giường, nhìn lên trời như một bệnh nhân. Tôi thích thế.

Có một ai đó đang trèo vào nhà tôi.

Đế vào vườn. Chắc anh ta muốn vào vườn.

Anh ta mặc đồ đen: chắc là trộm đấy.

Tôi rất thích trộm. Trộm như kiểu một thiên tai ấy. Có những tên trộm giết người, hoặc đâm hay đánh bị thương. Có người chết sau khi bị thương như thế. Nên tôi thích trộm. Vì tôi thích được chết.

Tôi thấy anh ta nhảy xuống tường an toàn. Tôi chậm rãi ngẩng đầu cao hơn một chút, rồi lặng yên ngắm anh ta. Như kiểu tận hưởng và chờ cái chết báo trước.

Anh ta cao lắm, đủ cao để tôi thấy đầu anh ta rất rất gần. Trông không quá đẹp, không xuất sắc, nhưng, đẹp. Mũi cao, mắt sâu, lông mi dài, môi cân đối. Và da anh ta trắng. Và tay đẹp. Và mắt thì đen. Và khi anh ta cười thì trông tốt bụng và thú vị.

Phải, anh ta đang ngồi trên cửa sổ, nhìn xuống tôi và mỉm cười. Đây là lí do tại sao tôi có thể tả anh ta lúc đang cười.

Tay anh ta tì lên cửa, chân chạm sàn - anh ta đi giày, hình như là Converse, dính đất từ vườn nhà tôi, và tôi thấy khó chịu khi anh ta dậm bàn ra sàn.

Tôi ghét bản.

- Đang làm gì đấy?

Thường thường trộm không hay hỏi nạn nhân đang làm gì đấy. Có thể anh ta là sát nhân, như kiểu Jeff the Killer hay như kiểu James March trong American Horror Story phần 5.

Tôi thích anh này.

Nên tôi cười lại, và còn trả lời anh ta nữa.

- Em đang nằm chơi.

Anh ta gật đầu.

Tôi muốn anh ta giết mình, việc đó phải chắc chắn. Nên tôi còn kể thêm.

- Anh biết không.

- Sao?

- Em vừa thủ dâm đấy.

Rồi tôi cười phá lên.

Anh ta không cười, ánh mắt tức giận. Thật là tốt.

Anh ta nhảy xuống sàn - giờ thì tôi muốn đập cái ấm nước vào đầu anh ta - vì đế giày đầy bẩn giờ đang dẫm vào sàn, và lại gần tôi.

Tôi ngược lên nhìn anh ta.

Tôi nhìn vào mắt, nhưng do lâu quá không thấy anh ta nói gì hay làm gì, nên tôi nhìn xuống thân dưới của anh ta.

Rồi thật nhanh, anh ta bế tôi lên, nhảy qua cửa sổ.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

5: Cái Nhìn Kì Dị.

Anh ta đi rất nhanh.

Phải nói là bay. Phải.

Anh ta có đôi cánh màu đỏ chót, với những tia lửa kéo dài. Tôi nắm thu lu trong hai cánh tay của anh ta, giữ tôi thật chặt.

Anh ta bay rất cao, luồn vào những đám mây, như luồn tay vào tóc.

Anh ta có mùi nhựa thông và mùi gỗ ngát. Tôi thích mùi gỗ. Có một cái gì vừa bí ẩn, vừa hoang dại, nhưng lịch sự và nền nã trong mùi của gỗ.

Anh ta rất ấm. Thường thì các sát nhân không ấm. Và các sát nhân không có cánh và không biết bay. Nhưng anh ta lại như thế, suy ra anh ta là một sinh vật lạ chưa ai biết đến, và nếu tôi đập vào đầu làm anh ta ngất và mang đến một nơi nào đấy có người nghiên cứu về các sinh vật lạ thì có thể tên tôi sẽ được làm tên của giống loài anh ta, hoặc là tôi đang mơ, rất chân thực, ngay cả hơi ấm từ ngực anh ta áp vào má tôi, hay nhịp tim, hay chất vải mềm từ áo anh ta cọ cọ vào da tôi.

Chắc anh ta là một con quái vật, hay đột biến gì gì đó, như kiểu Xmen ấy, và anh ta mang tôi đi về chỗ có những người như anh ta, hoặc để ăn tôi, hoặc để "lây nhiễm" cho tôi. Hay có lẽ anh ta là người ngoài hành tinh và anh ta muốn nghiên cứu con người. Hay anh ta quá buồn và anh ta muốn có bạn. Như thế thì có lẽ tôi sẽ được tâm sự với anh ta về chuyện tôi bị điểm 0 môn Nghề, hay chuyện tôi muốn yêu một người đàn ông già, hay tôi thường thủ dâm nên linh hồn tôi màu đen, hay tôi rất buồn và tôi cũng muốn có bạn.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn anh ta và thấy vẻ đẹp từ lông mày, môi và mắt của anh ta chiếu vào đồng tử. Anh ta rất đẹp, nên tôi thấy thích anh ta.

Chúng tôi bay qua rừng, khu rừng thuộc sở hữu của một tỉ phú nào đó hay lên ti vi mà tôi không nhớ tên. Nhưng tôi thường hay tò mò về có cái gì trong này, và vì có gì mà chính phủ lại không vào đây khám phá. Hẳn là ông này phải rất giàu, và có thân quen hoặc có cái rết dài bám sâu vào bộ máy.

Tôi nhìn xuống những cái cây cao mà tôi nghĩ là thông, hơi buồn nôn, vì tôi sợ độ cao. Tôi nghĩ đến chuyện nếu anh ta làm cho tôi mọc cánh thì tôi sẽ không sử dụng được nó mặc dù có thể bay và thích bay.

Tôi thấy có cái hồ lớn ở giữa.

Một cái hồ có nước màu xanh nhạt, rất đẹp. Màu xanh nền nã. Mà cũng có thể đây là màu trời - tôi nhìn lên trời, nhưng nó trắng đục, như lúc sáng.

Nhưng tôi không nghĩ là anh ta bế tôi lao xuống cái hồ đấy.

Tôi không biết bơi. Nước trào vào mắt, mũi, xộc vào miệng, và trong tích tắc tôi nghĩ nước đã ngập trong hộp sọ.

Tôi không nghĩ gì. Cũng không kêu cứu. Tôi nghĩ là mình sắp chết, và đây chính là giây cuối trong cuộc đời vô vị đau khổ của tôi.

Vào cái lúc tôi nghĩ các hình ảnh của quá khứ sắp tua lại trong bảy giây cuối mà não còn hoạt động khi chết, thì chúng tôi ngoi lên khỏi mặt nước.

Tôi thở như đang ngấu ngiến không khí.

Anh ta, cũng ướt nhẹp, nhìn tôi.

Anh ta nhìn tóc dính linh tinh ngoằn nghèo trên mặt tôi, nhìn miệng tôi đang mở ra thật to để hít không khí, nhìn cả mắt tôi nữa. Rồi nhìn cơ thể đang nằm áp sát, ướt nhẹp vào sàn.

Cái hồ hẳn phải thông với căn phòng này.

Căn phòng rộng và sáng. Hai mươi cái đèn huỳnh quang, và một đồng máy móc.

Có một tấm kính lớn mà sau đó, tôi thấy mười ba người đang ngồi. Họ đều nhìn tôi.

Tôi không lạ lẫm với những ánh nhìn kì thị. Mọi người thường chào đón tôi bằng những cái nhìn ấy, và tôi chỉ nhìn lại họ, trân trân.

Nhưng họ không kì thị.

Tôi thấy họ vui vẻ, yêu thương và tôn sùng.

Tôi thấy họ ấm áp và hân hoan.

Như thể họ mới là người thân thật sự của tôi vậy.

Như thể, tôi đang mơ.

Nghĩ đến đây, tôi thấy làn khí trắng nhạt được phun ra từ một cái ống ở góc phải phòng.

Chloroform.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

6: Gieo Rắc.

[Nội dung 18+ cần cân nhắc]

Chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau. Tôi và em tôi ấy. Em trai tôi.

Phải nói là nó lúc nào cũng ôm tôi khi tôi sắp nổi giận, mặc kệ tôi đập cái gì vào đầu nó, nên chúng tôi không cãi nhau.

Chúng tôi thường rủ nhau đi ra chỗ những bãi đất trống, vắng người, rồi ngồi yên ở đấy. Nó không hay chơi bóng đá lắm. Nó chỉ thích ngồi cạnh tôi vào những buổi chiều như thế, và lặng yên nghe tôi thở dốc.

Tôi hay thở dốc vì thiếu nhiều oxy. Còn lí do tôi thiếu oxy, thì là do có quá nhiều khói bụi ở đó, trong thành phố nơi chúng tôi sống.

Mẹ chỉ cho tiền để mua khẩu trang y tế, rồi thôi.

Chúng tôi ít gặp mẹ, còn bố thì gần như không bao giờ.

Đôi khi tôi nhìn lên bố và cô bồ trong phòng, đôi khi chúng tôi lặng yên vào giữa đêm, cạnh nhau, nghe tiếng rên rỉ.

Có một đợt nọ, em trai tôi, cái đợt nó mười ba tuổi ấy, mà thật ra tôi chưa bao giờ chắc chắn về tuổi của nó, nhưng đại loại là khi chúng tôi cùng dậy thì. Chúng tôi bắt đầu tò mò về cơ thể của nhau, và chúng tôi muốn tìm hiểu.

Chúng tôi bắt đầu hôn nhau, chỉ để xem nó như thế nào. Chúng tôi còn thử cả hôn kiểu Pháp. Nhưng tôi chỉ thấy có vật gì ram ráp, ướt và nhầy chèn vào trong khoang miệng. Thế thôi. Nó hơi kinh và kì dị.

Vậy là chúng tôi không làm thế nữa.

Khi tôi lên mười bảy thì nó cao hơn tôi.

- Tên?

Có người nào đó vào phòng, lại gần tôi với cái bảng mà tôi hay thấy của bác sĩ, chắc để kiểm tra tình hình bệnh nhân.

Tôi tự thấy mình trả lời, tên tôi.

Rồi anh ta bắt đầu hỏi nhiều câu khác, rồi tôi thấy có một cái gì nhọn đi vào trong tay tôi, đi rất sâu, nhả vào đó một thứ chất lỏng, rồi lại rút ra, làm hệt hăng cái lỗ mà nó vừa tạo ra trên đó.

Tôi cảm nhận rõ thứ vật chất ấy chảy trong mạch máu, tan ra, rồi biến mất, mà ngay cả cơ quan nhạy cảm nhất cũng không còn đủ khả năng để khuếch đại nó nữa.

Tôi lại rơi vào trong một vùng đen.

*

Thường thì người ta khi ra viện sẽ có bố mẹ, anh chị hay gì gì đó đến đón.

Nhưng tôi thì không.

Một lúc lâu sau khi tôi được tiêm, tôi thấy mình trần truồng, như kiểu chàng Kyle XY ấy, giữa rừng, mà tôi đoán không phải rừng của mấy người kia, mà có lẽ họ đã vớt tôi vào một chỗ mẹ khi nào khác, vì bọn họ không ngu.

Tôi ngồi dậy.

Theo quán tính, đầu tôi đau. Rất đau. Đau như thể có con của khi giết đang nạo vét trong hộp sọ.

Tôi thấy hơi bẽ bàng và xấu hổ. Có lẽ vì chưa quen không mặc gì ở những chỗ không phải nhà tắm và phòng riêng. Tôi nhìn cơ thể mình: da trắng nhợt nhạt, hơi tím. Có mạch máu, ngoằn ngoèo và cũng màu tím, nhưng sẫm. Chỗ kín được cạo sạch, lạ lùng là thế. Và phần thân áp sát với nền rừng dính đầy

đất. Tự dưng tôi nhớ đến cái ảnh hôm nọ tôi xem, về cô người mẫu khoa thân ấy mà. Cô này cũng được cạo sạch chỗ đó, nhưng cô ấy xinh và gầy.

Tôi ngồi một lúc mới nghĩ đến làm thế quái nào để ra khỏi đây, đây là đâu, có phải hoang đảo không hay có thú dữ không, hay tôi nên làm gì để sống.

Tiếng giày dẫm lên lá khô vỡ vụn.

Tôi thấy một người đàn ông cao, mặc quần vải thô, màu ghi nhạt, áo len kiểu sweater màu đỏ mận sậm, đi ủng vàng, và đeo cái mặt nạ chống khí độc nên tôi không nhận ra đó là ai hay bao nhiêu tuổi.

Ông ta đứng nhìn tôi.

Tôi, tay che mọi thứ mà tôi cho là cần thiết để không tự làm bẽ mặt chính mình, bắt đầu kêu cứu.

- Cứu tôi với!

Ông ta lại gần tôi, hơi nhanh. Đôi ủng vàng tiếp tục làm vụn lá khô. Tôi thích tiếng lá khô.

Rồi ông ta nắm lấy hai tay tôi, bằng đôi tay đeo găng khác màu, đen và xanh đen, mà vừa nãy tôi không nhận ra vì ông ta đút tay vào túi quần, rất chặt, rồi dường như ông ta quan sát ngực và âm hộ của tôi, làm tôi thấy xấu hổ và nhục nhã.

Rồi rất nhanh, ông ta bắt đầu cởi quần. Ông ta cởi thất lưng trước.

Tôi hét lên, hoảng sợ, cực kì hoảng sợ, và đập chân vào ông ta, nhưng ông ta đè lên tôi và thân hình ông ta rất nặng, nên tôi không thể thoát. Tôi nghe thấy tiếng ông ta cười, lục khục, từ trong cổ họng. Tôi cố gắng chống lại trọng lực. Nhưng ông ta dùng thất lưng đánh tôi, và lúc đó là lúc mà ông ta cởi xong quần.

Tôi nhìn ông ta.

Tôi đã im lặng.

Tôi không nghĩ gì.

Rồi tôi cũng không nghĩ gì khi ông ta đưa cái vật thể kinh tởm vào, rồi tiếng ông ta rên rỉ khi đang đưa đẩy.

Tôi khóc. Nhưng dĩ nhiên, "khóc" ở đây chỉ là những tiếng rên rỉ để biểu lộ rằng tôi đang đau đớn. Cực kì. Tột cùng. Và không có nước mắt.

Nhưng bằng cách nào đó, ông ta làm tôi khóc trong sung sướng của thứ khoái cảm thô thiển.

Còn gì nhục nhã hơn một nạn nhân vừa thấy đau khổ, vừa thấy sung sướng khi bị hiếp dâm?

Khi mọi thứ xong xuôi, tôi nghe thấy tiếng khóa quần kêu rẹt rẹt. Cái tiếng động phũ phàng đập vào màng nhĩ.

Tôi hi vọng ông ta sẽ giết tôi.

Đó là tiếng cuối cùng tôi nghe thấy trong ngày hôm ấy, trước khi ngất đi, vì kiệt sức.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

7: Lửa Đen.

Có tiếng nhạc xập xình.

Nên tôi dậy, vì tiếng trống quá đau đầu, như thể mọi thứ xung quanh tôi đang rung chuyển. Tôi tỉnh dậy, đột ngột, khó chịu với cơn đau đầu âm ỉ.

Tôi muốn đốt những nguồn âm thanh đang phát ra: tiếng loa đài đám cưới ở đầu ngõ, tiếng trống nhịp nhịp, tiếng khoan, tiếng đập, tiếng xe cộ. Tiếng của chính tôi, chính tôi đang thở.

Tôi muốn tắt ngay những thứ tiếng ấy.

Và trong một giây, tôi đã gần như chắc chắn về việc mình căm ghét con người đến thế nào.

Tôi vợ lấy tai nghe và điện thoại như một con nghiện. Tôi cần sự cứu rỗi ngay lúc này.

Và, cảm ơn mọi thứ, Lana đã lại trào vào màng nhĩ tôi, chữa lành nó, rửa sạch nó, rửa sạch mọi thứ âm thanh tội lỗi, ra khỏi tôi.

Tôi thở.

Tôi cười, mãn nguyện.

Như thể một con chiên ngoan đạo vừa được về bên chân Chúa, xưng những tội lỗi cho dù có tăm tối, và được bàn tay nhân từ của Chúa tha thứ.

Cạch.

Trong phòng giờ có cái bóng gầy cao của Bảo. Nó nhìn tôi, trong lúc đứng trân trân, và cứ thế nhìn tôi với con mắt hốc hác. Nó không chớp mắt. Nó cứ nhìn.

- Bảo?

Tôi gọi tên nó.

Và như chỉ cần như thế. Như một phát súng cho một cuộc đua. Nó lao về phía tôi.

Bảo òa khóc, rồi cố gắng đặt tay tôi xung quanh nó. Cậu bé to xác vùi đầu vào ngực tôi, vùi theo hơi ấm của chất người nóng và những giọt nước mắt. Cả những tiếng thút thít khàn đục của một thằng con trai mới lớn. Tôi cảm thấy rõ ràng đầu nó đang tạo áp lực lên lồng ngực, tóc nó đâm vào tận da tôi, và cảm nhận thứ tình yêu sai lầm đang thiêng liêng hơn mọi thứ tình yêu nào khác.

Nó run rẩy trong vòng tay tôi, và, tôi ảo tưởng rằng, nó run rẩy khi được trở về, được chữa lành trong tình yêu, của tôi, và nó. Tôi xoa đầu nó như một vị thánh với đứa con ngoan đạo đang kẻ sát bên mình.

- Ổn rồi. Bảo. Ổn rồi.

Rồi chúng tôi hôn nhau.

Chúng tôi bám lấy nhau như chúng tôi là sự cứu rỗi của chính nhau.

Da thịt.

Những miền da quấn lấy nhau.

Những tế bào đòi được hòa vào nhau. Những tia sự sống đòi được nối nhau.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Bảo gào lên, trong một tông mà người ta chỉ dùng khi đang đi đến tận cùng của sự đau đớn.

Rồi tôi cũng gào lên.

Đó là một ngọn lửa màu đen, nổi lên giữa những thứ màu xanh đỏ khác. Màu đen không sáng, màu đen không có ánh sáng. Màu đen chỉ là thứ màu chết tiệt u ám bị bỏ quên, và nó không thể phát sáng. Nó chỉ là thứ cơ hội nhờ sự lấp lánh của những màu khác để được thấy, được tồn tại.

Và đúng là như vậy.

Những thứ vật chất của Bảo tan chảy, hòa vào người tôi. Không. Hòa vào ngọn lửa từ người tôi. Ngọn lửa đen. Và ngay khi được chăm sóc và cho ăn bởi chúng, ngọn lửa ngày càng sáng lên. Sáng lên những tia đen tối, đen tối như tâm hồn của tôi.

Những lớp da chảy dài, để lộ xương gò má, xương trán và hốc mắt. Máu. Lửa liếm lên nhãn cầu, đầu tiên là giác mạc. Đôi mắt nâu sậm tôi yêu nhất, rã nhau ra thành những giọt nóng ẩm, và tôi thì chậm chậm quan sát sự lụi tàn của nghệ thuật và cái đẹp.

Tay, những ngón tay thon dài với móng được cắt gọn ghẽ đang đặt trên một bên ngực của tôi, bàn tay tôi muốn mãi mãi.

Nhưng lửa vẫn cháy. Và có lẽ chính cái mệnh đề "lửa vẫn cháy" ấy làm cho tôi quên mất cả tiếng kêu, quên mất sự đau khổ.

Có phải vì dù kêu cứu và đau khổ, nhưng mọi thứ vẫn tiếp diễn, nên chúng ta chỉ thôi rên rỉ và đứng đó nhìn mọi thứ ra đi? Có phải chính sự không dừng lại ấy của nỗi đau mà chúng ta dừng lại, trơ trọi và vô cảm?

Tôi cứ nằm đấy, đợi cho đến khi ngay cả những mẫu xương cuối cùng của thằng bé đã tan mãi vào sâu trong những proton, neutron, electron và ngay cả những hạt đơn vị nhỏ nhất trong mọi thuyết lượng tử của tôi, rồi khóc, vẫn là không có nước mắt, để cho những hình ảnh về người đàn ông hiệp dâm tôi, những người lạ, sự trần truồng, cái bóng đen, ngọn lửa, khuôn mặt Bảo, ấn tôi ngạt thở trong dạng chất lỏng hữu hình của chúng.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

8: Hầu Cận

Ngoại trừ việc tôi không nhớ gì về khuôn mặt của những người trong căn phòng đó, và việc bố mẹ đi và để lại ngôi nhà rộng trống hoác, và cái chết của Bảo thì mọi thứ vẫn bình thường.

Tôi nghĩ có lẽ mình nên chết rũ ở trong nhà.

Bây giờ là gần mười giờ sáng. Tôi ngồi tựa lưng vào tường, ngay cạnh vết thối cháy dính trên đệm, và tôi nghĩ rằng mình đã không chớp mắt rất lâu rồi.

Tôi nhìn những hình dán cũ trên tủ.

Hay là đang nhìn vào chính tôi trong bộ dạng một cái xác với tâm hồn rỗng tuếch.

Liệu họ có đang quan sát tôi không? Liệu tôi có phải là sản phẩm sinh học của họ không?

Tôi có phải giống trong phim The Truman Show không? Họ có máy quay ở khắp nơi?

Tôi nhìn quanh nhà.

Nhìn lên con búp bê vải, vào đôi mắt cúc áo của nó đang trần trần lên trần, và lặp lại hành động y như thế.

Có lẽ tôi nên chết thật - và điều đó sẽ sớm - khi tôi chỉ nằm đó, lưng dính vào đệm, mắt dán vào lớp vôi trắng của tường và, tim và tâm hồn thì ôm lấy nhau bằng thứ keo đen bắn nhều ra tận trong phần tối nhất của tôi.

Chuông điện thoại ở dưới tầng đã kêu đến lần thứ mười ba rồi. Tôi không có ý định xuống nhà.

Đầu tôi hơi nhức khi mắt cọ vào miền ánh sáng từ cửa sổ. Tôi không thích ánh sáng chói, và khi tôi giụi đầu vào dưới lớp chăn bằng vải bông mềm - loại vải mà tôi đã yêu cầu mẹ mua cho vì tôi thích được bao bọc trong một thứ vật liệu nhẹ nhàng; tôi muốn khóc một vài giọt nước nào đó, nhưng tự tôi biết là không thể và có lẽ là không bao giờ.

Only seventeen but she walks the street so mean

Có cái gì đó trĩu nặng trong lồng ngực.

Có lẽ đó là Bảo, những vật chất mà Bảo có.

Khi tôi nằm lù ra phía cái tủ đèn ngủ để tránh ánh sáng, đầu tôi lằng lằng.

Tóc bết lại, vì nhiều ngày nay tôi chẳng gội đầu.

- Bác Thái ơi!

Cứ ảo tưởng là nếu gọi tên bố tôi thì tôi sẽ ra mở cửa đi, cô gái đàn độn.

Công sắt kêu leng keng.

Tôi bắt đầu hát, nhưng giọng tôi khàn khàn, và thanh quản đau. Như kiểu câu hát đang cào vào cổ họng vậy.

Tôi nghĩ, nếu cứ đập vào cổng, có thể chị ta sẽ khản cổ, tay chị ta rớm máu còn chân thì gót chân bị xước hết do đứng lâu trên giày cao gót. Hoặc nếu chị ta trèo cổng thì quần áo chị ta đang mặc sẽ rách tươm vì cổng có nhiều gai nhọn tủa lên trời như thể cái giàn đựng nhiều giáo.

Tôi giật mình một cái - nó chỉ như một đợt nấc cụt - khi cánh cửa màu xanh nhạt thơm mùi gỗ với tay nắm tròn nứt ra và đổ xuống sàn.

Chuyện đó hơi bất thường với một cô gái hàng xóm: phá cửa phòng bằng rìu chặt gỗ, tóc hai bên tai rủ xuống và mặc cái váy xòe chấm sàn màu trắng kem, hơi ố vàng và vài chỗ lem đất. Cô ta trông như một công chúa, chỉ thiếu vương miện, sự sang trọng và cả vẻ cao ngạo. Tôi không có định kiến

về mọi công chúa đều phải như vậy - nhưng hầu hết.

Tôi nhìn thấy cô ta khi vẫn đang nằm theo dõi cuộc sống chảy qua không khí, chờ mong cái rìu sẽ giết chết tôi. Chỉ cần một nhát cửa nhỏ, máu sẽ bắn ra ngoài, lên không trung như một hình ảnh về pháo hoa, tỏa ra mùi hương riêng biệt của nó.

Chúng tôi nhìn nhau để chắc chắn điều mà cả hai đang giấu kín.

Đó là một cô gái đẹp. Ngây thơ. Tóc cô búi lên nhưng đã trễ và rối. Tóc cô màu nâu đậm, rủ xuống cổ, xương quai xanh khi cổ áo hơi lệch lộ ra, chạm lên da mịn. Da hơi nhợt nhạt. Cổ cao kiêu hãnh. Bỗng dưng tôi thấy cái cổ đó thật nguyên lành. Tôi muốn làm gì đó với cái cổ. Như là, hôn vào đó, hôn cả vào cái hõm sâu ở xương quai xanh, thở trong hơi ấm từ đó. Tôi muốn ôm cô gái đó, cuộn những lọn rơi kia trong ngón tay cái, cảm nhận sự ràng buộc mơ màng không thật.

Có cái gì đó làm tôi yêu cô gái đó; vô cùng.

- Chết đi!

Tôi thấy sung sướng khi được chết dưới tay cô ta, nếu cô làm điều đó. Tôi nghĩ vậy khi cô bắt đầu nâng cái rìu lên cao, gào to câu nói tôi nghe nhiều lần đến phát bực.

Nhưng rồi cô ngã xuống. Tiếng da cô và cả thân người cô chạm vào sàn đầy mẫu gỗ thô ráp nghe đau đớn. Kèm theo tiếng lười rìu lạnh và cụt lùn.

Lại là anh ta.

- Đi thôi Minh. Hội đồng đang chờ em đấy.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

9: (1)

- Này Sophie, em ngồi yên để chị tết tóc cho.

- Chị tết đẹp vào, Adelaide, chị tết cẩn thận vào!

Cô công chúa thứ mười ba là cô đẹp nhất. Nàng ngủ say trong sự tán dương và đôi mắt thức giấc của nàng tắm trong vẻ ngưỡng mộ. Nàng mười bảy tuổi, đẹp như nàng hầu tội nghiệp của mặt trăng, và dám chắc nàng sẽ gây ra nhiều hờn ghen với cô ta; vì nàng hơn những vẻ màu sắc của cô ta rất nhiều lần.

- Hát đi nào, Elisa. Hát bài "Người tình bên ban công" ấy.

Zenaide cắt lòng hậm hực của nàng sau lớp satin, gương gạo đòi em nàng hát.

Cả nàng và mười một chị em của nàng đều biết, nàng sẽ có và mất điều gì.

Cả căn phòng rộng sáng lên chỉ vì vẻ ngây thơ của Sophie, và những nàng tiên kia chỉ đón lấy thứ ánh sáng ấy để đội lên đầu. Đó là một loại thừa hưởng. Đó là một loại khác của sự thật: cái đẹp nhất không thể bị lu mờ ngay cả khi đứng đơn lẻ mà nó lu mờ mọi thứ suối nguồn khác. Đó là nỗi đau mà tất cả các nàng, dù muốn hay tự nguyện không muốn, cũng phải giấu sau vẻ vui tươi và những cái khăn thêu lụa có hoa hồng, sau ánh sáng của buổi xế trưa.

- Các công chúa!

Như thường lệ, mọi công chúa có một ông cận thần già của vua cha mà các nàng đều thấy phiền phức và luôn đảo mắt khi phải làm theo mấy thứ nhắc nhở lặp đi lặp lại trong quyển sổ quy tắc chết tiệt.

- Có việc gì thế ngài Nam tước?

Adelaide luôn làm tốt công việc của một chị cả trong nhà - một tạo vật tóc đỏ nhàn nhã và đầy cung cách, mắt xanh, mũi cao và những nốt tàn nhang dễ thương.

- Đã đến giờ phán quyết.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

10: (2)

Nàng chưa bao giờ quen thuộc với những chi tiết xa xỉ của lâu đài.

Nàng được sinh ra ở Việt Nam, nàng lớn lên trong một nhà nông dân nghèo, và nàng chưa từng nghĩ đến việc rằng nàng thật ra là một công chúa của một vương quốc kì lạ - mà lẽ ra phải được bọc trong lụa từ ngón chân nhỏ nhất. Nàng không có ý nghĩ đó bao giờ.

Nàng cũng chưa từng mơ tưởng được gọi tên như một nàng thơ đẹp nhất trong các nàng thơ.

Nàng gói cái tên Việt Nam của mình trong một tờ giấy thấm hoa hồng - một tờ chuyên để viết thư của vua cha tặng cho nàng. Nàng không muốn tốn nhiều tờ giấy như thế, nhưng nàng cũng không muốn cái tên của nàng bị lãng quên.

Nàng không thích được gọi là Sophie, mặc dù nàng thích âm vang của giọng nàng mỗi lần phát âm nó, nhưng, vẫn không thích.

Nàng cũng chẳng thích được làm nữ hoàng.

- Nằm yên trong suốt buổi lễ nhé Sophie. Thần sẽ đứng ở ngoài Vòng Tế, phòng khi có việc gì ngoài dự tính.

Nàng không muốn trả lời. Và thế là nàng nằm yên lặng, ngắm một đóa hoa trên vòm tòa nhà, một đóa hoa màu trắng, nổi bật giữa những hình vẽ các loài chim mà nàng chưa bao giờ ngó đến có trong sách bọc da. Nàng thấy bẽ bàng và lố bịch, nhưng nàng sợ hãi. Nàng giống như một con chim nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy thế giới ngoài tổ của nó: lạ lẫm, rụt rè ; và gượng ép.

Cửa từ mười ba phía xung quanh bàn tế mở, dẫn vào mười hai cái áo

choàng đen. Tất cả đều đeo mặt nạ.

Họ đều đang nhìn nàng, nhìn vào tóc đen nàng, bộ váy trắng mỏng và tư thế xếp tay không tự nhiên của nàng - nàng đoán vậy.

Có cái gì đó sắp xảy ra.

Cánh - lửa - màu đỏ.

Mười hai tạo vật lông vũ.

Đó là khoảnh khắc mà nàng cho là đẹp nhất cả đời nàng, còn đẹp hơn cả màu đạn và máu chiến tranh: nàng được thấy những con chim lửa.

Nhanh chóng, nàng bị cái vẻ mà dường như đã không còn là vẻ đẹp mà tạo hóa có thể chứa nổi nữa, choán lấy tâm trí, sự phấn khích và sự ấu trĩ.

Rồi có tiếng hát.

Tiếng hát, đó chẳng phải là tiếng hát. Đó chẳng còn là âm nhạc nữa. Đó là cái gì còn cao cả, vĩ đại và bi tráng hơn cả âm nhạc. Đó chẳng thể gọi là khúc ca, vì khúc ca là một thứ tầm thường. Đó là gì, đó là gì?

Nàng bị hút hồn bởi cái đẹp. Nàng say sưa trong cái đẹp và nàng như run rẩy, và thề sẽ hiến dâng cho cái đẹp. Nàng có thể uống lấy cả âm thanh. Nàng có thể nuốt vào những lời ca. Và nàng có thể để chúng tràn vào trong nàng, sâu, sâu, sâu.

Có một người đàn ông. Ở cửa thứ mười ba. Có một người đàn ông đẹp.

Dominique.

Con trai của vua.

Anh trai của nàng.

Anh ta mặc bộ giáp kị binh.

Anh ta đến, bình thản, đi theo lối đến bàn tế, không hề nhìn nàng.

Rồi nàng bị xé toạc.

Rồi sự thô thiển, nghiêm nhiên, đoạt lấy nàng trong đau đớn.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

11: (3)

- Sao chàng phải làm thế, Dominique, tại sao?

Nàng vừa khóc sau tấm rèm bằng nhung, và khi nàng cất tiếng lên, những dây thanh quản rung lên trong một cao độ thảm thiết.

Đức vua của nàng cười, hào sảng như vị thánh. Chàng làm chấn động cả những bộ giáp. Chàng làm những con chim hay tấm táp trên đài phun nhỏ trước bệ ngoài cửa sổ giật mình bay đi mất, giữ trong phổi chúng vẻ ngo ngác vô tội.

- Nàng là một loài quý, Sophie. Nàng là con quý. Nàng là chúa của loài quý. Nàng là con phượng hoàng đen độc hại. Nàng là nữ hoàng, và nàng cũng là chúa tể của địa ngục! Nàng đã giết chết mười hai cận thần, nàng giết chết cả ta, Sophie, vì ta đã chết khi làm vị vua của nàng!

Nàng đưa hai hàng lông mày làm bằng những vật liệu xinh đẹp gần nhau hơn và ngăn cách chúng bằng một nếp nhăn cửa sâu vào thùy não:

- Chàng đã làm điều đó, Dominique, chàng đã chiếm đoạt sự trong trắng của ta trong bộ áo giáp lạnh lẽo! Ta chỉ - rồi nàng bắt đầu rót vào mắt mình sự giận dữ - phẫn nộ! Ta chỉ phẫn nộ, và ta đã để -

- Kinh tởm. Nàng đã giết họ. Nàng đốt cả đài Tây. Nàng đốt cả nơi ở của chim đại bàng, anh em của chúng ta. Nàng là con quái vật, Sophie, quái vật!

Đó là lần cuối cùng nàng nhìn thấy người anh trai cùng cha khác mẹ của nàng.

Nàng không biết chắc rằng liệu nàng có giết chàng hay không - bằng lửa và bằng tiếng hát - khi nàng giận giữ và bay đi mất.

Nàng trở lại quê nhà. Sống một cuộc đời, bất tử. Nhưng không bất tử.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

12: Đầu Chim

Trời vừa mưa.

Có những tiếng rì rào của nước rơi xuống trên lá cây, và mùi của mưa lẫn lộn với mùi gỗ thông ẩm. Tôi không khó chịu.

Những cơn mưa. Và sự quan sát mọi thứ đến mức trơ tráo của tôi. Da ướt chạm vào lớp vải của bộ đồ ngủ, chạm cả vào vết máu khô màu đen, khô khốc. Tôi cảm thấy mình đang thối.

- Nhanh lên, Minh, nhanh lên. Hội đồng không phải là một nhóm người kiên nhẫn, ngay cả khi em là nữ hoàng thì họ cũng đã lo cho cả vương quốc hàng trăm năm rồi.

- Vương quốc?

Đó là một tên điên. Thời kì phong kiến đã kết thúc từ năm 1945 và tôi cũng không phải con của vua Bảo Đại hay hoàng hậu Nam Phương, vì thế không có nữ hoàng nào hết.

Hoặc có lẽ tôi là con gái của Satan vì tôi có linh hồn đen đum và tôi giết em trai mình, nên sẽ có một đám người thờ Satan gọi tôi là "nữ hoàng" hay "công chúa" đại loại thế.

Cả khu rừng chìm ngấm trong mưa và tiếng thế giới nội tâm của tôi đang nói chuyện. Và cả tiếng sũng nước của giày và ủng.

Tôi quên chưa hỏi tên.

- Anh tên là gì?

Có sự im lặng đang dấy ra những dải màu vô hình trước mặt tôi. Tôi có

thể nhìn thấy nó như nhìn thấy con quạ đang bay ngang cây thông non.

Đó là một sự im lặng ồn ào và một con quạ ồn ào.

- Tôi không có tên.

Tôi chưa bao giờ nghe đến một con người không tên - hay một con vật không tên - ngay cả những kẻ sát nhân hay là một người đáng kinh tởm; hay một con vật vô dụng. Con người luôn có tên, vì cái tên là một kiểu nhãn mác mà họ muốn mang lên để chứng tỏ quyền lực tối cao của mình.

Con người là chúa tể của nơi này, và tên là thứ mà khi gọi lên âm vang, giống như chúng ta quỳ xuống chân nhà vua và thốt lên "thưa đức vua tôn kính".

- Nói cho em biết sao anh không có tên.

- Đứng lại.

Những cảnh quay quanh tầm nhìn của tôi đang chuyển động bỗng khựng lại như khi người ta bấm dừng một bộ phim. Tôi thấy đau đầu khi phải làm vậy, và trong lúc Không Tên đang ngắm nghía những bụi cây động đậy, tôi cố lưu trữ lại hình ảnh của những cây thông.

Có ba cây thông được đánh dấu 'X' xung quanh chúng tôi, và khi tôi xoay người ra đằng sau, có thêm một cây nữa với cái dấu như thế.

- Chạy!

Không Tên hét lên. Đó là một tiếng hét với giọng dày nhưng sắc như một lưỡi dao. Tôi thấy những cái bóng, rõ ràng, và khi anh ta kéo tay tôi vào một trạng thái phản trọng lực, chân tôi gần như bị một cái bóng níu lại.

Họ không thể bay.

Vì họ chỉ là những người có cái đầu chim. Họ giống như những con quạ với đầu không đối xứng, đứng đó, dưới mặt đất, chân ngấp trong bùn, và cứ

lặng im nhìn tôi. Họ nhỏ dần, nhỏ dần. Những cái mắt chim của họ chen chúc một chỗ trong đầu tôi.

- Đó là gì?

Tôi hỏi khi đang ngồi trên lưng con chim Không Tên.

Không Tên có cái đuôi dài, với những cái lông vũ được làm từ dạng plasma - tôi đoán vậy. Tôi thích trầm trồ về vẻ ngoài này hơn là sợ bị nó đốt hay sợ nó cùng một nỗi sợ vợ vãn. Không Tên rất đẹp. Đó là một con chim đẹp: lông vũ, mỏ giống lưỡi câu bằng vàng, đuôi, lửa, mắt màu hổ phách; mọi thứ. Tôi có thể nhìn chúng cả ngày. Tôi có thể, thậm chí, tưởng như, bơi trong đôi mắt của nó.

- Tôi, hay lũ người đầu chim?

Ha. Lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng con người từ một cái mỏ. Không phải vịt Donald hay chim cánh cụt.

- Anh trước đi.

- Chúng ta là loài phượng hoàng lửa bất tử.

- Giống như con của giáo sư Dumbledore?

- Rõ ràng là quý bà Rowling đã đoán gần đúng về chúng ta.

- Chúng ta?

Tôi chẳng nhận lại được gì, câu trả lời, hay bất kì âm thanh nào khác, và khi tôi - một lần nữa - lao xuống nước, tôi tự hỏi, sao anh ta không để tôi ngồi trên lưng anh ta ngay từ đầu. Đi bộ khi mà một người có thể bay là một ý tưởng dần dần.

Tôi tự đứng dậy khỏi mặt nước, cố gắng làm con đau màng nhĩ tan ra trong máu. Tôi muốn biết rằng đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì: về vụ bắt cóc, hiệp dâm, và, Bảo.

- Cậu đến muộn.

Một người trong mười bốn cái ghế nói với Không Tên, trong lúc mười hai người còn lại tưới lên người tôi ánh mắt khô như lá bị mặt trời hun cháy. Tôi thích tiếng lá vỡ trong tay khi bóp nát chúng, nhưng tôi không thích ướm thứ gì như thế lên người. Tôi thích được bao quanh bởi sự dịu dàng.

- Tôi đã gặp phải bọn Đầu Chim. Chúng định làm Phép Chết với Nữ Hoàng.

Tôi không thích người đàn ông ở ghế thứ hai, cạnh tấm kính ngăn cách với phòng thí nghiệm. Ông ta có những nếp thịt trên trán đang chảy xuống, và mắt ông ta nhìn tôi bức bối. Chúng không có những vẻ hân hoan như tôi từng được nhìn.

- Nữ hoàng hãy ngồi xuống.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

13: Ngai Vàng Giấy

Tôi không thích bị vây quanh bởi người lạ.

- Tôi đoán là cậu đã tốn nhiều thời gian để vui đùa mà không giải thích cho nữ hoàng về chúng ta, hầu cận.

Không Tên có một tên mới. Ít nhất là với tôi. Họ gọi anh ta là "hầu cận", và tôi nghĩ đến quân J trong bài Tây. Anh ta không giống quân J trong đó. Hầu hết quân J đều có ria và già. Nhưng anh ta thì, theo một cách nào đó, quá trẻ.

Những người trẻ. Họ thường không hầu cận.

- Tôi không có ý đó, thưa ngài.

Hầu Cận cúi đầu. Ánh sáng di chuyển trên quần áo của anh ta, và bóng tối bị điều khiển như một con rối lem xuống quá đầu gối cho một động tác cúi người. Tôi muốn hỏi gì đó, nhưng tôi sợ.

- Nữ hoàng hãy ngồi xuống. Chúng tôi không phải là những kẻ kiên nhẫn.

Tôi mở to mắt, và đi như một xác chết đến cái ghế lớn nhất, ngay chính giữa bàn dài. Đó là ngai vàng của tôi? Đó là quyền lực tôi sắp được có? Đó rốt cuộc là gì? Một may mắn bất ngờ mà tôi phải nắm lấy và giữ nó thật trọng?

Tôi không biết họ là ai. Tôi không biết rốt cuộc đây là cái gì. Nhưng đã quá muộn để tôi có thể hỏi hận vì đã đi theo Không Tên. Họ có một căn cứ. Họ có một cái ổ. Và tôi đang ở trong cái ổ đấy, không vũ khí, không lá chắn. Tôi ở đây, bé nhỏ, dễ tổn thương và ngây thơ như một con thỏ non chưa biết quy luật kinh tế của thế giới. Tôi không biết về tất cả những điều này.

Tôi cần phải học.

- Hãy nói cho tôi biết về tất cả.

Không khí của căn phòng thay đổi khi tôi bắt đầu tỏa ra thứ mùi kiểm soát của chính mình.

Người đàn ông già có lẽ vụng về hơn đôi mắt bằng dao đang kẻ lên cổ tôi.

Nó có thể đe dọa tôi, giết chết tôi, cắm vào thanh quản tôi.

Và tôi cũng sẽ thế.

- Tôi nghĩ rằng nữ hoàng xứng đáng được biết sự thật, nhưng chúng tôi ở đây không phải để dạy trẻ. Chúng tôi có việc khác tối quan trọng để nói với nữ hoàng.

- Vậy hãy bắt đầu đi.

Không Tên không được ngồi. Anh ta chỉ đứng cạnh tôi, với tay đặt cùng nhau sau lưng, ngực là áo giáp kiêu hãnh. Tôi dành thêm được vài cái nhìn mỏng như là sương ở ngoài cửa sổ vào những buổi sáng chủ nhật lười; trước khi họ bắt đầu.

- Chúng ta có một vương quốc, thừa nữ hoàng. Và nó đang sắp sửa bị xâm phạm.

- Ý ông là khu rừng này, song song với các chế độ chính trị không còn lạc hậu từ rất lâu của con người?

- Sắc bén, thừa nữ hoàng. Chúng ta đã làm chủ vùng đất này từ khi con người còn là một thứ mà ngay cả tạo hóa cũng chưa thể định hình và tìm kiếm. Chúng ta có tất cả: sự tôn sùng, những lễ vật, tất cả. Muôn loài quỳ xuống dưới chân chúng ta, và hôn lên chân của nhà vua và nữ hoàng.

Người đàn ông đã già.

Ông ta có những nếp nhăn như vân gỗ khắc sâu, và con ngươi màu đen không lấp lánh dưới ánh đèn. Mũi ông ta lặp lại những ngôn từ hoa mỹ như thể bài hát phát đi phát lại, rồi lại phát.

Có một điều về những ngôn từ đẹp đẽ: một từ đẹp không có nghĩa nó phát ra từ một tâm hồn đẹp và nó sẽ tạo ra những điều đẹp, hay làm cho thứ gì đó đẹp lên. Nếu mỹ từ chỉ để dùng cho những mục đích như thế thì đó chưa hẳn là mỹ từ.

Tôi không biết dùng những từ như thế. Có những từ mà họ nói đó là thô thiển hay tầm thường, nhưng đó lại là một từ rất đẹp. Ví dụ như, mồ hôi hay mùi cơ thể từ dưới cánh tay, hay từ mẹ. Mồ hôi hay mùi cơ thể là điều gì đó rất thiêng liêng. Mỗi người có một mùi khác nhau. Chúng ta nhận ra nhau và thở trong mùi của nhau. Chúng ta gắn bó với nhau bằng mùi ám áp và khi xa rời, chúng ta mong nhớ phát điên mùi của nhau.

Và mẹ là một nữ thần.

- Nhưng có một giống loài lai tạp bản thủ đã nổi dậy, và chúng định giết chết nữ hoàng - chúng sẽ nổi ngọn lửa bất tử, để tro tàn cao quý bay trong gió như những hạt cát. Loài phượng hoàng, chúa cứu thế, sẽ mãi mãi không thể hồi sinh được nữa. Chúng ta sẽ chỉ là bụi, chúng ta sẽ diệt vong. Chúng ta sẽ trở thành một tạo vật truyền thuyết và chúng ta sẽ không bao giờ được hiện diện ngoài những trang sách sẽ mòn đi theo năm tháng.

Đó là một đoạn cao trào.

Ông ta có những đoạn lên giọng nghẹn ngào, và những đoạn trầm hẳn học đầy đe dọa.

Ông ta là một kẻ toan tính.

Tôi ghi nhớ điều đó, nuốt nó vào trong giống như nuốt một tờ giấy, để chắc rằng nó không bị ai tìm thấy và chắc rằng tôi sẽ không quên.

Tôi nghĩ mình đang ở trong giờ học Sử: có tiếng giảng những thứ lừng

bùng và tôi thì giả vờ quan tâm hay ghi chép chúng.

- Chúng ta phải lên nắm quyền trước con người.

Đó là câu duy nhất mà tôi nghe được, rõ ràng, rõ như là nước mắt rơi trên má, và nó cứ lăn dài, để lại vết nước mỏng trên da mềm mại.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

14: Đuôi

Tôi ngồi đợi cho nước mắt khô hết trên gò má và cả cổ và những ngón tay. Nắng sẽ lấy chúng đi, tuy là nắng hiêm hoi và dễ chết non, nhưng nắng vẫn sẽ lấy chúng đi.

Trong phòng đây là nắng.

Và nắng trượt trên da, luồn vào tóc rối của tôi và tôi mở miệng thật to để uống cạn nắng.

Nhưng tôi uống mà như chưa uống gì.

Những đụn mây lộn xộn bay qua cửa sổ của tòa tháp, nhưng tôi cứ nhìn chúng trần trần. Tôi nhìn chúng cho đến khi chúng đã khuất sau mép cửa sổ bằng đá xám. Như thể chúng đã ra khỏi đó. Chúng đi đâu đó.

- Em đã nằm như thế cả ngày rồi, Minh.

Quân J được phép nằm cạnh tôi nhưng anh ta không được nói. Tôi không thích anh ta nói. Giọng anh ta trầm, nhưng mỗi khi cái giọng ấy cất lên, giống như tiếng rừ của con mèo, tôi lại thấy tôi sắp yêu anh ta. Nên tôi bắt anh ta im lặng; mệnh lệnh của nữ hoàng.

- Im đi.

- Quan đại thần sẽ giết chết tôi.

- Sao anh xưng hô lộn xộn thế nhỉ.

Không thấy có tiếng trả lời.

Tôi không quay mặt lại, vì nước mắt trên đó vẫn chưa đi mất.

- Ôm em đi, J, ôm đi.

Có tiếng của vải xoa vào nhau và xoa cả vào tai tôi. J đang lại gần. J và tay và hơi ấm của J. J mùi gỗ thông. J ôm tôi.

Anh ta ôm tôi từ đằng sau, dĩ nhiên, một cái ôm sát với lồng ngực dán vào lưng tôi, và hai tay J vòng quanh bụng tôi, bàn tay thì đan vào nhau và ngay cả qua lớp vải, tôi vẫn rõ ràng nhưng mơ hồ da và cả thô ráp.

Có cả thở.

J thở vào gáy tôi, và môi anh ta đang rất rất gần những tế bào biểu bì tôi có ở đó.

Tôi thấy vênh vênh buồn, ích kỉ và thích thú yêu cầu một sự phục tùng.

- Cứ ôm thế đến khi em ngủ nhé.

- Thế còn việc của em?

Đừng có phả hơi.

- Việc gì?

- Giết nhiều con người và làm họ quỳ dưới chân em.

Tôi nghĩ mình muốn thử cảm giác đó. Giết một ai đó. Tôi muốn biết khi mình ấn một lưỡi dao lên da của ai đó, thật sâu, xem thật chậm cái cách mà da họ cố gắng đàn hồi, cố gắng chống lại sự chia tách hay dễ dàng tan rã, cái cách mà máu từ khoảng rời rạc đó, dịu dàng túa ra và cứ túa ra mãi. Tôi muốn quan sát tỉ mỉ lúc đó. Nó giống như là, ừm, một loại đồng cảm. Họ sẽ hiểu nỗi đau của tôi. Tôi sẽ biết rằng họ cũng hiểu, và cả tôi và họ sẽ hiểu nhau. Nó giống như một nghi lễ và tôi là người được khai sáng sau nghi lễ đó.

Tôi thấy hài lòng với việc đó và không hối lỗi vì đã cảm thấy như thế.

Khi J ôm tôi, tôi thấy buồn đang cô lại như thạch. Tôi để đồng vật chất ấy lấp cả một cái hồ to trong lòng nhưng không được.

- Giết người có vui không, J?

Đừng phà hơi vào gáy tôi.

- Ừ.

Ừ không phải câu trả lời dành cho câu hỏi của tôi.

- Có lẽ thế là đủ rồi, J. Em muốn biết chúng ta sẽ làm gì.

Chúng tôi tạo ra một khoảng trống giữa nhau thật chậm chạp, nhưng không khí lạnh từ những cây thông màu thẫm đặc lại tràn vào cơ hội. Tôi vuốt lại những nếp gấp của áo, cả tóc và cả vòng cổ. Tôi vui vẻ nhận thấy nước mắt đã khô, và nhìn Không Tên với một mẫu hài lòng. Tôi ban phát cho anh ta điều đó.

J có mắt đen giống tôi.

Khi môi của anh ta chuyển động để tạo ra ngôn ngữ, tôi không biết anh ta đang nói gì. Mọi âm thanh bỗng trở nên ồn ào bất lịch sự, méo mó như thể bị đốt nóng tan chảy ra, và tận đến khi J nói xong, tôi vẫn nghe thấy nhiều loạn đang vù vù, vụng về.

Tôi muốn cắt đi cái đuôi.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

15: Dì Ghẻ

- Minh!

Tôi đang nghe nhạc từ điện thoại mới khi có người gọi tên tôi.

Họ đã mua cho tôi một cái điện thoại mới. Dĩ nhiên đó hẳn là đắt, nhưng tôi không thể dùng nó để kiểm tra Facebook hay Instagram được, bởi vì ở đây không có wifi, hay ít nhất là mạng di động.

Tối qua tôi đã đi vào sâu hơn trong rừng cùng J. Anh ta có bốn cái dao; và lửa. Chúng tôi ngụp lặn và trong bóng tối đó chúng tôi giống như đang khóa thân. Phải. Khóa thân, yếu ớt và không vũ khí.

Đã có Đầu Chim lẩn trốn quanh đây, bằng cách nào đó.

Dĩ nhiên tôi biết việc anh ta dùng tôi làm mồi nhử. Nhưng việc đó ổn thôi vì tôi sẽ chết thật nhanh.

Giọng nói của một người phụ nữ. Tóc màu lá đã vàng. Giống như lá bàng khô sẽ tan ra khi tôi giữ chúng thật chặt trong lòng bàn tay rồi thả chúng. Chúng bay, xuống đất, mỏng manh. Chúng giống như đang bay trong bài hát cuối cùng của ngày tàn. Mùa tàn.

Mắt màu xanh, như là hai viên ngọc đính lên một bộ váy. Nếp nhăn - hai bên mắt và nếp ở khóe miệng. Lông mi dài. Da. Tôi cứ nghĩ rằng, nếu tôi chạm vào nó, nó sẽ xoa dịu tay tôi, thật chậm, như lụa.

Tôi nhìn người phụ nữ chăm chú. Ánh sáng nhạt của khu rừng vào buổi sáng cho tôi hình ảnh không rõ ràng. Những chi tiết đính ngọc trai của nó, hay ren, hay hoa trên bộ váy. Tôi không bị lóa mắt bởi chúng.

Có lẽ là vì ánh sáng giúp tôi tránh điều đó, và nếu như, ngay lúc này, nếu

ánh sáng là ánh sáng của mùa hè rực rỡ, có lẽ tôi sẽ không may mắn đến thế: người phụ nữ này đẹp hơn bất cứ thứ gì đẹp tôi có thể nghĩ ra ngẫu nhiên trong đầu - một cái vẻ của nữ hoàng, vô cùng tôn kính. Nó không giống như cô gái định giết tôi bằng rìu - nó rõ ràng nổi bật hơn - giống như khăn voan bằng chỉ vàng và cũng thứ đó bằng lụa cao cấp.

Nhưng tôi không biết người nào trong đó, dù là vàng hay lụa.

- Cô là Zenaide. Công chúa thứ mười, dưới sự trị vì của nữ hoàng Sophie, mẹ cháu, và vua Dominique, dĩ nhiên.

Tôi cúi chào khi cô ấy cúi chào tôi. Tôi chỉ làm điều này giống như chào một giáo viên của trường - với sự kính trọng nhưng hơi hợt - vì tôi muốn họ đi qua tôi ngay lập tức. Nó giống như một loại xua đuổi lịch sự.

Nhưng ngay cả khi tôi đã làm thế, Zenaide vẫn ở đó. Nhìn tôi, cô lên tôi bằng ánh mắt màu xanh trong và lại hỏi.

- Cháu không biết ta, đúng không? Hẳn là như vậy. Ta chưa bao giờ thân với Sophie. Ta ghét cô ta.

- Mẹ cháu tên là Miên.

Zenaide cười.

Răng của cô trắng. Tôi nhìn thấy một phần lưỡi cô và cả môi cô đang căng ra, sửa soạn cho một nụ cười. Môi cô đẹp.

- Mẹ nuôi của cháu. Đó không phải tên mẹ cháu. Và cũng không phải mẹ cháu. Mẹ cháu không nhìn thấy cháu khi sinh cháu, và cũng chưa bao giờ nhìn. Mẹ cháu không ban tên cho cháu, mà là ta, Minh, ta và mười một chị em của mẹ cháu.

Zenaide không nói dối. Tôi có một niềm tin ngây dại là như thế. Mấy chuyện đó tôi hoàn toàn có thể tìm trong ghi chép của J và anh ta hoàn toàn có thể kể cho tôi. Và việc tại sao J cũng sẽ nói thật là vì lời thề với nữ hoàng

mà anh ta đã thê bằng máu ngay từ khi còn là một quả trứng - anh ta không chọn điều đó. Anh ta được vinh dự trở thành hầu cận của nữ hoàng, một quả trứng đẹp để có vỏ cứng như thép - nổi bật lên hẳn hàng ngàn quả trứng khác. Hàng năm, có rất nhiều gia đình mang trứng đến để cầu mong một thứ phước được trở thành kẻ kè cận nữ hoàng. Họ muốn con mình được làm công việc dũng cảm nhất, mạnh mẽ nhất.

Đó là điều tôi thấy mâu thuẫn nhất trong cái xã hội kì lạ này. Người ta đổ xô và cầu xin được phục vụ một nữ hoàng.

- Vậy, Minh, cháu đã gặp chị em của cháu chưa?

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

16: Hoa Giả

- Ba ngày rồi, thưa cô Zenaide. Ba ngày rồi cháu không được gặp ai cả ngoài hầu cận.

Zenaide mỉm cười với tôi trong khi lại gần hơn một chút. Tôi không thích điều đó. Tôi có vùng thân mật của riêng tôi, và không ai có quyền xâm phạm nó.

Cô nhìn vào mắt tôi, khuấy động điều gì. Tôi gần như sắp trao hai con ngươi cho Zen. Thật sự. Tôi sẽ làm điều đó. Tôi chắc chắn sẽ. Chỉ vì đôi mắt kia thôi. Chỉ vì đôi môi kia thôi. Chỉ vì mùi nước hoa đang quán lấy mọi cái lông cảm xúc nhạy cảm nhất trong người tôi kia thôi. Cô có cái gì đó làm tôi yêu và hi sinh điên cuồng.

Giống như cô gái cầm rìu lúc đó.

Chuyện gì đã xảy ra với cô ta, và cảm giác của tôi?

Tôi nuốt vào trong một cơn hồi hộp.

Zenaide gần hơn. Tôi bắt đầu phí phạm những giọt mồ hôi. Mặn. Giống như là nước mắt.

- Công chúa!

Zenaide có móng tay dài: cắm sâu vào cổ tôi, cố gắng làm máu trong đó thoát ra ngoài như một thứ nhựa thông. Tôi đã cầu mong được chạm vào môi cô - tôi đã tưởng như vậy.

Nhưng không.

Có tiếng J hét lên, nhưng tôi không quan tâm. Tôi cần gì và thèm muốn gì

sự tồn tại thừa thãi?

Cô ta có thể giết tôi nếu cô ta muốn.

- Xin hãy dừng lại, thưa công chúa. Xin người hãy làm đúng công việc của một công chúa.

- Câm ngay đi tên hầu!

Cổ họng và lưỡi và giọng nói uy quyền.

Và nụ cười sâu.

Zen đẹp như một con sư tử, cái vẻ đẹp vương giả lấp lánh với bụi vàng. Cô giận dữ nhưng không giận dữ. Cô buông tôi ra. Cái khoảng trống cô để lại trong những nếp nhăn vải trên áo và trong bầu không khí tôi thở làm tôi sợ hãi. Tôi như thể sắp phát điên. Không có ai giữ tôi. Không có ai giết tôi. Không có ai để tâm đến sinh mạng của tôi nữa. Tôi độc hại và kinh tởm.

- Ta biết người là ai, con chim nhỏ.

J đuổi cô đi mất.

Tôi giận dữ nhìn anh ta.

Tôi nhổ vào người anh ta, từ đầu đến chân, một cái nhìn hậm hực.

Anh ta luôn cướp đi cái chết từ tôi.

Tại sao tôi muốn chết?

Và tại sao tôi được sinh ra? Tại sao tôi tồn tại? Tôi không biết. Đó là lí do tôi muốn chết.

Nhiều lần trước khi ngủ, tôi tự hỏi, tại sao? Tôi đến đây làm gì? Tôi sống để làm gì? Tôi có phải một cái bấu mà người ta rất xấu hổ vì nó, muốn che đi nó, muốn phớt lờ đi nó vì sự thừa thãi của nó? Tôi đã sợ hãi. Tôi sợ chết.

Họ sẽ đánh tôi bằng ghế và then cửa. Họ sẽ để kim loại lún sâu vào xương sọ của tôi, và máu. Máu của tôi. Máu quý giá của tôi. Máu sẽ chảy khắp sàn nhà, và sự sống cũng thế.

Tôi sợ chết giống như là ước muốn được chết.

- Nói cho anh biết Minh, sao em lại muốn chết?

- Họ sẽ giết tôi.

Tôi không mong chờ điều gì, bất cứ cái gì, ngay cả nụ cười rẻ tiền của anh ta. Nụ cười đó giống như một thứ hoa nhựa đẹp đẽ nhưng khi tôi chạm vào cánh hoa, đó là mùi nhựa và thứ chất liệu sáo rỗng.

Và hoa nhựa không tàn.

- Cút đi, J, cút đi.

Bông hoa nhựa nở rực rỡ hơn cả những lần trước của nó.

Tiếng cười vỡ vang khắp căn phòng bằng đá cắt khối xám, không bị phân tán ra vì những thứ hơi lạnh đang phủ ra đã giam cầm chúng. Chúng vây quanh tôi. Tôi thở trong chúng. Tôi thở trong tiếng cười chế nhạo của anh ta.

- Em không muốn rời xa anh đâu, Minh. Vì em sẽ không tìm thấy ai yêu em hơn anh, sẵn sàng chết vì em hơn anh.

Mùi thơm của hoa giả.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

17: Ngọc Trai, Đen.

- Tại sao phải cho người cưỡng bức tôi, J?

Một buổi sáng nhàn hạ khác - chưa có gì xảy ra - chúng tôi vẫn bị giam trong rừng. Giá mà có ai đó, chỉ cần một ai đó, hay thậm chí chẳng cần đến, nhắc một câu về việc tôi được đi ra ngoài.

Tôi không thích thú được gặp ai ngoài đó cả, tôi không có bạn. Nhưng tôi nhớ không khí tự do và loãng. Tôi nhớ hỗn hợp đậm đặc của bụi dâng lên chỗ không trung, bao quanh tôi và hôn lên má tôi. Tôi thích đứng ở một cái góc của phố phường nào đó, một góc mát, để chậm chạp quét màu đen mắt lên từng thứ một; đứng im, hay chuyển động, vui hay buồn. Đó là điều thú vị nhất, khi mang trong người một bí mật lạc loài nào đó, mà thậm chí tôi còn chẳng biết, nhưng đó là cái bí mật, và đứng ngắm những kẻ ngu ngốc - và cảm thấy bình yên một cách kín kẽ về chuyện cuộc xâm nhập được trót lọt. Tôi là một thứ ngoại lai. Tôi là hạt cát chen chúc vào thế giới, cái thế giới chật như lòng một con trai. Cái thế giới này vô tình mở ra. Cái thế giới này mở cái vỏ của nó để đón chào tôi mà không biết nó sắp phải giữ lại một cái hạt ghê sợ. Cái hạt ấy làm nó đau đớn vô cùng. Nhưng muộn rồi. Nó phải chấp nhận cái thứ ấy. Nó phải để cho thứ vật chất ấy yên ổn và nó phải chấp nhận. Cái thế giới này phải chấp nhận tôi, cho dù nó có muốn hay không.

Tôi muốn đập cái gì vào đầu J khi anh ta quên - một lúc nào đó - trả lời tôi. Anh ta im lặng.

Rồi tôi thấy sợ hãi.

J nhìn tôi, cười.

Anh ta cứ cười như thế.

Có điều gì khác giữa một nụ cười không đáng sợ mang lại vui vẻ và sự

thanh thảo với một nụ cười kinh tởm tôi?

1. Anh ta không rung lên hay mắt nheo lại hay biểu lộ cảm giác đáng lẽ ra anh ta nên có.

2. Anh ta đã giữ nụ cười đó trong mười phút mà không động đậy hay chớp mắt.

3. Tôi sợ.

Tôi sợ ma. Và những thứ quỷ quái.

Tôi chảy mồ hôi và bắt đầu nóng lên. Mồ hôi không làm kịp được công việc của nó. Tôi vẫn nóng, và tôi run.

Những hình ảnh về J cũng nóng lên, và chúng tan chảy.

J méo mó. Tường méo mó. Tủ sách méo mó. Có lẽ ngay cả tôi cũng méo mó. Mọi thứ chảy lên nhau, trộn vào nhau để tạo ra thứ hình hài lẫn lộn kỳ dị của nhau.

Cái đuôi.

Tôi gọi nó là cái đuôi.

Tôi gọi nó.

Tôi gào tên nó.

Ngay cả khi nó còn không có một thứ danh xưng nào cả, tôi vẫn gọi nó ra.

Những đường vân tay của tôi, và lỗ chân lông và dưới móng tay và lỗ mũi và bất cứ chỗ nào-

Chúng đang rỉ ra.

Tôi đang chảy máu.

Không hẳn là máu.

Hoặc có thể đó mà máu, màu đen.

Màu máu ấy chiếm lấy cả tầm nhìn, loang và nhều.

Đó là một thứ gì đó tôi từng được thấy. Tôi biết thứ đó tồn tại và tôi biết nó tồn tại. Rất sâu và lặn.

Linh hồn đen đúm của tôi.

Linh hồn của tôi: quánh đặc.

Tôi đưa tay ra hứng ánh sáng và để nhìn rõ thứ linh hồn lỏng đang chảy xuống sàn nhà.

Có những giọt quý giá. Có những giọt không óng ánh khi ánh sáng chiếu qua. Có những giọt làm ướt đầm. Có những giọt lặn dài, chậm và bình yên. Tôi cảm nhận rõ chuyển động đó qua da. Da khuếch tán nó.

Tôi hứng cả linh hồn từ lỗ mũi tuôn ra. Tôi ném một vài, nhưng chúng chẳng có vị gì.

Rồi tôi chết.

Có điều gì đó làm tôi biết là tôi đang chết, và tôi sẽ chết rất nhanh.

Nhưng tôi lại không chết, vì những cái tát của ai đó mà tôi đã đoán là J, nhưng với cái nụ cười kinh dị tôi nhìn thấy, anh ta không thể.

Người đó thử rất nhiều cách tác động vào tôi - mà tôi nghĩ là để tôi không ngủ: đánh vào ngực, tát, thậm chí là giật tóc tôi.

Tôi không thật. Những hình ảnh vẫn đang trôi, như thể màu của dầu dưới ánh sáng. Tôi đưa tay ra nhưng không chạm được gì cả. Tôi cần được định vị. Tôi cần, bất cứ cái gì. Tôi cần cái gì đó. Tôi cần vật chất chắc nịch. Tôi cần nó để thoát ra khỏi huyền hoặc.

Và tay của J đã làm được.

Anh ta đã cầm được tay tôi.

Điều duy nhất tôi biết đó là cái chạm giữa miền da của tôi và miền da của J, những vân tay cực nhỏ của tôi, cũng có lẽ đã khớp với vân tay của J. Tôi cảm thấy đây là một sự hòa trộn và gắn bó nào đó. Tôi cảm thấy mình, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy mình không lơ lửng.

Mọi thứ rã lại rất nhanh.

Tất cả trở lại cái dạng ban đầu mà nó phải là.

- Hãy thấy là anh yêu em đến mức nào, Minh.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

18: Cấu Trúc Lại

Bài nhạc ở trên là bài Reformer - DarkStar cùng với Empress Of. Một bài rất hay mà các cậu nên nghe cùng với thời gian đọc phần 18. Đây cũng là bài mà Minh nhảy cùng.

- Đó là gì?

Tôi đòi J mang cho tôi sữa đựng trong cái cốc to nhất mà anh ta có thể tìm thấy trong phòng giam bằng đá đầy mùi thuốc sát trùng. Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt mà tôi cho là, anh ta có thể cháy trong đó.

Tôi kéo lại cổ áo phong bị lệch hẳn sang một bên, không khó khăn để phát hiện ra vết ửng đỏ ở gần ngực trái, và vài vết xước da sắp tóa máu. Tôi thấy rời rạc, khô. Tôi thèm được về nhà. Về đâu đó. Chỗ nào trú ẩn. Chỗ nào không phải là nơi tôi phải phòng thủ.

Tôi ghét mùi thuốc sát trùng dù tôi thích dùng nó. Đây là cái mùi quá khô khan. Tôi thích mùi gì đó dịu dàng, như mùi bột giặt hay mùi giấy, hay góc gác hơn là mùi gỗ.

- Tôi sẽ hỏi lại đây.

- Và anh sẽ cho em biết, Minh ạ, rằng đó là bắt đầu.

J không cho tôi cầm cốc. Anh ta làm tôi cảm thấy mình là một con bé ba tuổi cần được chùi mũi mỗi năm phút. Anh ta đổ cái thứ chất lỏng đặc vào cổ họng tôi. Tôi nuốt chúng. Tôi đã bị lừa.

Đó hẳn là một trò lừa thế kỉ.

Nếu tôi không cảnh giác.

- Và, - Tôi kéo gấu quần đùi xuống gần đầu gối hơn - Cô gái với cái rìu?

Không Tên nhìn tôi.

Một vài liên kết thần kinh được hình thành ngăn tôi tiếp tục tò mò nhìn lâu hơn vào mắt anh ta. Tôi sợ anh ta. Không hẳn. Tôi sợ anh ta lại như thế một lần nữa.

Có thể đây là J, có thể là Cái Đuôi đã làm thế. Nhưng tôi sợ. Tôi vẫn sợ.

Tôi nhìn xuống đầu gối và tận hưởng sự bình yên an toàn của những nếp gấp đệm và đường kẻ sọc hồng. Có lẽ nếu anh ta tiếp tục im lặng, tôi sẽ nói chuyện với chúng.

- Cô ấy chưa chết, Minh. Cô ấy chỉ bị bắt thôi.

- Đó là ai? Tại sao cô ta muốn giết tôi?

- Đó là một công chúa của em.

- Giống như

Adélaïde, Anne, Charlotte, Zénaïde, Louise-Adélaïde, Catherine, Công nương xứ Turenne, Élisabeth, Infanta - Nữ Công tước xứ Montpensier, Isabella, Louise, Marguerite của nữ hoàng Sophie?

- Xuất sắc đây, Minh. Em đã thuộc hết một danh sách tên mà em nên hỏi hận khi nhồi chúng vào đầu.

Có lẽ tôi nên ném cái cốc vào J.

Nhưng tôi không làm thế. Tôi đặt nó lên bàn, và bắt đầu nhảy nhót theo bài nhạc trong điện thoại. Đó là một bài tôi vẫn nghe vào những tối ngồi một mình trong phòng tắt điện.

J đứng đây, trân trối. Những đường nét vừa khít nhau trên mặt anh ta hòa vào nhau khi tôi xoay vòng. Tôi xoay đến vòng thứ hai, anh ta thậm chí đã

đánh mất cả những nét tôi đánh dấu những phần khác nhau của mắt, mũi hay môi. Anh ta vẫn đứng đó, hay đang di chuyển, tôi không biết.

Tôi chỉ biết rằng, khi đếm đến vòng xoay người thứ tư, tôi đã chạm được vào tóc sau gáy và cổ áo anh ta. Và tay kia, là lưng dưới và một phần thắt lưng có hai cái bao da đựng dao.

- Anh sẽ chết vì em chứ, J?

Đừng phả hơi vào tai tôi.

Nhưng anh ta đã làm thế. Ngực anh ta run lên để tạo ra ngôn ngữ thoát ra từ cổ họng, và tôi còn mong chờ gì ngoài cử động đó.

- Có, Minh, có.

Đó phải là một động tác rất nhanh: trượt, trượt và trượt, nhanh, đến khi tôi kẻ dao vào cổ.

Tôi không giết tôi.

Lần đầu tiên dùng dao, tôi có ý định như vậy.

Tôi ngửi được mùi gỗ rõ ràng nhưng nhạt từ cái hõm xương gần cổ J. Tôi không khó chịu nếu nó trộn với mùi máu và mùi kim loại. Tôi cũng không khó chịu nếu anh ta chết. Và tôi không khó chịu nếu đánh mất một khuôn mặt đẹp hay làm xáo trộn sự vừa khít của khuôn mặt ấy.

- Đưa tôi ra ngoài, ngay-lập-tức.

- Như em yêu cầu, Nữ Hoàng.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

19: Kẻ Chỉ Điểm

Ảnh của Barbara Bezina - bản quyền thuộc Barbara Bezina.

- Đồ ngu.

Tôi thì thâm vào tai Không Tên khi anh ta đang cố gắng chạy trốn với tất cả những gì anh ta có và cái gánh nặng trên lưng là tôi.

- Nếu em không phải là Nữ hoàng - anh ta bắt đầu nôn ra những thứ ngôn ngữ từ cái mỏ lớn - thì anh đã ăn, Minh, em, giống như khi anh cắn vào một quả anh đào.

- Một chuyện bệnh hoạn sắp được kể.

Những lưỡi dao thì không thích nghe kể chuyện.

- Em có biết là, phượng hoàng là loài không thể chết bởi hai cái dao không?

- Vậy anh biết không?

- Haha.

J cười để làm tôi thấy run rẩy khi đang cố gắng không đâm nát cổ họng anh ta. Đã được hai mươi phút bay. Trời tối, và lấp lánh thì vụn vặt như ánh sáng trên cái cốc chất lỏng đen chưa được ghé môi vào.

- Em biết em không thể giết anh bằng cách này, sao em lại làm thế?

- Để kiểm tra xem anh có thể chết vì em không?

- Hay đây.

Không có ai đuổi theo chúng tôi.

Tôi không suy nghĩ quá nhiều về việc tại sao J có thể phản bội hội đồng và Zenaide để mang tôi ra ngoài. Có lẽ anh ta được ra lệnh để làm như vậy. Không có gì là sự trung thành cả. Và cũng không có gì là nguyên chất.

Trời sáng hơn khi chúng tôi đi sâu hơn vào phần tối của đêm. Vì trăng đã lên. Trăng đã lên, giống như một cái chu kì nhằm chán chảng bao giờ gián đoạn. Có những ngày tôi tốn cả đêm chỉ để theo dõi những cái vết đen như nhều khói trên cái quả cầu méo mó ấy. Có những ngày tôi ngâm nước quá cổ trong thứ hỗn hợp lạnh và phản ánh trăng thủy ngân độc hại. Có những ngày như thế, như thế, những ngày lần mò trong sự tối của chính hồn mình, chảy ra ngoài bàn tay và lở tràn cả xuống chân.

- Không có ai đuổi theo đâu, J. Anh biết điều đấy.

Và việc bay ngang qua nóc nhà của con người với cái bộ cánh phát sáng là việc ngu nhất trên đời tôi đồng ý làm.

Chúng tôi quyết định rơi vào một công viên.

Tôi bị trầy một đoạn da khi mắc vào cành của cây bàng. Cái vết rách loang máu ra khi tôi trảng nó dưới ánh trăng, và trong một khoảnh khắc nào đó, tôi lại nghĩ đến cái chết. Tôi muốn chết, ít nhất là ở nhà, nơi mà Bảo cũng từng ngủ ở đó. Tôi sẽ ngủ say. Tôi sẽ nằm trên giường, và ga giường trắng sẽ in đậm hơn máu của tôi trên đó. Không. Ga giường chẳng còn trắng nữa vì vết thịt cháy. Tôi sẽ không mua ga mới. Tôi sẽ để yên đó, rồi chết cùng những phân tử cuối cùng của Bảo. Tôi sẽ được tự do và tôi sẽ lại được chạm vào da Bảo như chạm vào cánh của bông hoa không đẹp nhất nhưng đẹp nhất. Tôi sẽ để ánh mắt mình hòa vào ánh mắt của nó. Chúng tôi là của nhau và tận cùng chúng tôi biết điều đó không thể tách rời. Đó có thể là thứ tình cảm sai lầm, nhưng thiêng liêng.

Không phải ở đây.

Tôi sẽ tìm về nhà, và, chết.

Những thứ cỏ giả tạo reo lên khi tôi dẫm lên chúng bằng đế giày. Tôi cứ thế bước đi, giống như khi người ta đang dần chết trên sa mạc. Tôi đang khát. Tôi đang khát cái chết. Tôi thèm được uống nó như uống một cốc nước ngọt đã lâu không được uống. Mà có lẽ là còn thèm thường hơn cả như vậy.

- Nào.

Không Tên bịt miệng tôi bằng tay, và khi tôi cắn nó, anh ta kéo tôi lại, ép tôi vừa vào cái vòng chặt chội nhất mà hay cánh tay anh ta có thể tạo ra. Tôi không cử động được. Tôi không nói được. Và cũng không chết được.

- Nhìn đi.

Tôi đã nói là không thì thâm vào tai tôi.

Đó là cái gì? Một người.

Tôi có thể thấy rõ ràng, bằng hai giác mạc không thể co giãn, với một cái bản ngã không sợ sệt vì tôi chẳng có gì phải sợ. Cái bóng người đen đum kia chẳng là gì ngoài một nhóm hữu cơ, vô cơ, có thể có cả vi khuẩn và đồng thứ khác, gói gọn trong biểu bì và bao bọc bởi sợi vải. Ông ta đứng ngoài hàng rào công viên. Những đường sáng của ông ta cho tôi một ảo tưởng về một kẻ chỉ điểm.

Và như J đã nói khi thì thâm vào tai tôi, đó là kẻ chỉ điểm, thật.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

20: Cái Chân Gỗ

Tôi mong đợi một người đầu chim, nhưng tôi không thấy cái bóng có vẻ giống một trong số họ.

J bắt đầu vòng tay kia qua ngực tôi. Anh ta bắt đầu đặt vài lực lên đó.

Tôi bắt đầu hiểu chuyện gì sắp diễn ra.

Chúng tôi dính chặt lấy nhau và cố gắng hớp lấy những khoảng cách gần như không có ấy. Chúng tôi thậm chí còn hôn nhau và cố gắng làm những hành động thô bỉ. Tôi nghe thấy tiếng J rên rỉ rất to, cứ như nó xảy ra trong não của tôi - vang khắp những phần trống hoác của hộp sọ - và nó nghe bản thủ như thể tôi đang đứng cạnh một tên biến thái bị bệnh phô dâm. Tôi làm theo một cách ngoan ngoãn.

Tôi không còn lựa chọn nào.

Tôi cố gắng luồn tay qua tóc J, và cố gắng tìm những khoảng quý giá anh ta không ghi chặt tôi để, thở. Tôi thở gấp, và anh ta cứ tiếp tục cái trò đánh trận giả bất đắc dĩ mà cả hai đều đồng ý là cách duy nhất.

Tôi không thấy Kẻ Chi Điểm nữa quá muộn.

- Bệnh hoạn.

Đất từ bồn cây dính lên tất, bắp chân, gấu váy và đầu gối. Tôi có thể nhìn chúng rõ ràng dưới ánh trăng và thậm chí là dưới cái nhìn chăm chăm của hầu cận. Phải. Anh ta chỉ là một tên hầu cận không lễ độ làm việc cho một hội đồng luôn tìm cách đưa tôi vào cái lồng bằng đá chết tiệt.

Tôi thậm chí còn bị xước thêm một vài chỗ, chỉ vì anh ta ép tôi vào cái thân cây và chẳng quan tâm gì khác ngoài cái trò chơi giả nhưng mang cho

anh ta thứ cảm giác thật. Anh ta thật sự đã điên lên như một con thú động dục và anh ta mất kiểm soát. Anh ta nhìn tôi sau đó rất lâu, với loại ánh mắt đờ đẫn như thể có gì đó đã mọc rễ trong anh ta bị nhắc ra. Mồ hôi và đất, và cả cái ý định mờ nhạt.

Thật ra thì không có đôi tình nhân nào làm cái chuyện yêu đương nhau trong công viên vào giờ này cả. Nhưng những việc bất thường ở một mức độ nào đó, rất bình thường và không làm người ta chú tâm, dễ dàng lọt qua màng chắn kí ức và biến đi đâu mất. Họ có thể nhớ nó. Họ có thể ngẫm nghĩ về nó. Nhưng nó vẫn, bị bỏ quên.

Tôi không biết Kẻ Chỉ Điểm là ai, cách người ta sử dụng ông ta để làm gì.

- Minh. Minh. Minh.

J gọi tôi bằng cái giọng khàn đục.

Tôi đảo mắt. Anh ta có thể tự xử lí khi cần ai đó hay cái gì đó xoa dịu những nhu cầu xa xôi của anh ta. Không phải tôi. Không bao giờ là tôi. Không ai có thể bắt tôi làm việc đó một lần nữa.

Cho đến khi tôi nhìn thấy những phần thịt bị chảy ra trên ngực, bụng, tay và môi của J. Chỉ giống như Bảo. Chỉ kinh hoàng và sợ hãi như thế. Chỉ cướp đi bình tĩnh của tôi và ném nó đi như một thứ rác thải nhảm nhí.

Đó không phải lần đầu tiên tôi thấy mặt anh ta méo mó. Giống như khi người ta nhìn qua một đồng lửa.

Tôi không làm được gì ngoài việc giữ lấy khuôn mặt J và liên tục hỏi tôi có thể làm gì bây giờ. Tôi chỉ có một mình trong cái thế giới này. Nếu như anh ta cũng đi mất. Đáng lẽ ra anh ta không nên cho tôi những định nghĩa. Đáng lẽ ra tôi nên giết anh ta, vì việc ấy sẽ mang lại sự kiểm soát tôi từng có. Tôi đã rất tốt khi ở một mình. Tôi đã rất tốt khi ngồi trong bóng tối, một mình, với nước từ cái vòi sen ngấm qua da. Tôi đã rất tốt, cho đến khi anh ta thô lỗ chen vào cái vòng tròn của tôi. Giống như bắt tôi chấp nhận phần thịt

ghép vào của ai khác trên da.

Ngu xuẩn.

Tôi nên giết anh ta mới phải.

- Hahahaha.

Không Tên cười như một thằng điên với cái khuôn mặt đang loang ra cổ áo. Tôi ngừng hỏi.

Những cái bóng cây và ghế ngồi gợn gàng một cách hỗn tạp, run rẩy khi tầm nhìn của tôi run rẩy.

- Em yêu anh, và em sắp sai lầm, giống như mẹ của em, Minh ạ.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

21: Con Tò Vò Và Con Nhện

- Em cắt giấy khai sinh ở nhà rồi. Em có chứng minh thư, nhưng trong ảnh chứng minh thư em nhìn như một cái xác bị trương lên khi bị ngâm nước ấy.

- Em không bao giờ được về nhà nữa. Em đã đánh thức nó.

- Ý anh là cái đuôi?

- A, sao cũng được. Ăn KitKat không?

- Đưa đây.

Chúng tôi đang đi bộ quanh cái đài phun nước. Có lẽ chúng tôi nên đi ra khỏi đây và đi xem phim. Hay anh ta nên dùng một đồng tiền trong thẻ ngân hàng của anh ta để mua một cái vé máy bay cho tôi, sang Mexico và chết ở đấy. À không. Bây giờ tôi sẽ không thể chết. Tôi chỉ chết ở nhà. Tôi miễn cưỡng phải sống tiếp bên cạnh một giống đực không có tên. Một giống đực của cái loài kì quặc trong truyền thuyết. Chúng tôi nhảy ra từ những lời truyền miệng. Những trang sách. Gì cũng được. Tôi sẽ đi gặp J. K. Rowling để nói rằng tôi sẽ đóng phim từ truyện bà viết mà không cần kĩ xảo nào cả.

- Tại sao phượng hoàng lửa lại trú dưới hình dạng con người?

- Một câu hỏi hay mà em đã có thể tự trả lời bằng việc đọc quyển sách mà Zenaide tặng cho em.

Tôi giỏi sang đường hơn J.

Có lẽ tôi nên đi cắt tóc và anh ta nên nuôi râu.

- Anh có thể tiếp tục nói.

Bụi. Bụi phủ ra giống như khói sáng và vô vập choàng lên bất cứ ai trên đường, giống như những kẻ sắp chết. Giống như chúng cũng quá đau đớn với cuộc sống này, cố tìm một cuống phổi kín kẽ để trú ngụ suốt cái kiếp bụi còn lại.

Tôi muốn khóc một ít.

Và muốn nghe một bài. Và nhảy.

Và cho đến khi tôi gặp cậu ấy.

"Đan."

Đan. Một từ thôi. Và đó là cái thanh âm kéo dài một chút và đọng lại cô đơn và độc thoại trong cổ họng, lúc ấy nó sẽ giống tiếng gầm gừ, nhưng cậu ấy sẽ không nghe thấy. Cậu ấy chỉ nghe thấy một tiếng gọi chín chu, không quá phấn khích, không quá nhợt nhạt, nhưng lại rõ ràng, vang và đủ để cậu ấy quay lại.

Nhưng tôi đã không làm thế.

Hay là tôi đã làm thế?

- Cậu đi đâu đấy?

Cậu ấy chào tôi.

Tóc cậu ấy cong lên một chút vì nó dài quá vai. Cậu ấy đeo kính. Ngày xưa Đan không đeo kính. Đan đang mặc áo khoác màu rêu, và hai tay đút vào trong hai cái túi áo có cả khóa. Tôi ghét túi áo có khóa.

Đan có một vài cái chấm nâu. Một cái gần môi và mấy cái kia ở hai bên, gần tai. Một cái lỗ không sâu, tôi nghĩ đây là sẹo thủy đậu. Ngày xưa tôi cũng bị thủy đậu, lúc bé tẹo, nên tôi chia chung cái hồ ấy với Đan. Mắt của Đan thì trong trong như thể là cậu ấy lúc nào cũng phấn khích hay sắp khóc lên.

Khi tôi gạt đầu và cậu ấy đến gần hơn từ cái vạch đi bộ một chút, tôi nhận ra cả mồ hôi quanh cổ, xương quai xanh, lỗ chỗ tròn thắm qua cái áo sọc ở trong, hai bên thái dương, mũi và nhân trung. Cả trán. Tóc ở hai bên dính vào má của Đan. Cậu ấy vẫn đút hai tay vào túi.

Ngay cả khi cái xe tải đi qua và đâm vào cậu ấy, cũng vậy.

- Chết tiệt!

Đó là một lúc lâu tôi mới nghe thấy tiếng của hầu cận.

Anh ta chạy như một con sói đói lại gần cái dáng người cao nhưng nhỏ nhắn và đẫm máu của Đan. Chỉ gần giống như những người qua đường vậy.

Tôi vẫn chẳng khóc một giọt nào khi Đan chết.

Máu dính tóc hai bên và vài sợi ngắn trên trán giống như mồ hôi. Mắt của Đan không nhắm. Cậu ấy vẫn nhìn tôi. Môi cậu ấy mở ra, rồi đóng lại, rồi chạm vào nhau. Mọng như một thứ quả chín. Cái áo màu rêu loang máu. Chỉ vai áo thôi. Cái vũng chất lỏng sáng lên và những đường viền đông lại như là thạch. Tôi nắm chặt lấy tay phải.

Tôi từng yêu cậu ấy hồi cấp hai.

Tôi yêu cậu ấy, yêu những lần cậu ấy để ý sự xuất hiện của tôi.

Và khi tôi bắt đầu khóc, lúc đó, tôi để cậu ấy nuốt thứ quý giá nhất tôi có thể tặng, rút ra, đau đớn như lột xác.

Một giọt nước mắt từ phượng hoàng lửa.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

22: J Đỏ

- Đan ơi!

Tôi gọi Đan. Tôi đang giữ Đan trong tay mình, cố gắng nhẹ nhàng như là đang ôm một đứa bé mới sinh, còn chưa thích nghi được với cái quy luật của thế giới này. Với da mỏng, và mắt chưa mở rõ ràng.

Đan đang ngủ. Tôi nghĩ là cậu ấy như thế. Đan đã không chết. Cậu ấy đã uống nước mắt của phượng hoàng lửa và cậu ấy đã được hồi sinh. Chỉ là cậu ấy sẽ không được gặp bố mẹ nữa, và cậu ấy cũng không bao giờ được biết đến nữa. Cậu ấy sẽ sống như một người đã chết dưới một cái tên khác. Cậu ấy sẽ như vậy.

Còn tại sao, tôi cũng không biết.

Không. Tôi biết rõ.

- Biển số xe?

- Không có biển. Nhưng xe màu xanh lá cây, rất đậm. Một dáng xe phổ biến. Em có nhớ mặt tài xế, nhưng đây cũng là một kiểu mặt phổ biến.

- Thế nào là "kiểu mặt phổ biến"?

- Là kiểu bình thường và giữa đám đông anh sẽ không nhận ra ấy.

Tôi biết cả việc tại sao họ lại muốn giết Đan. Hoặc không, tôi có thể chẳng biết gì cả.

Tôi nắm Đan bằng tất cả những cái mắt té bào đang hướng về phía mái tóc ngắn chảy qua kẽ tay tôi, đôi môi và những sợi lông mi cong dài. Tôi gạt tóc thấm mồ hôi và nước ẩm vẫn vương trên trán Đan. Tôi bảo J cất cái khăn

và thau đọng máu đi. Có lẽ Đan sẽ không muốn tỉnh dậy nhìn vào một cái tấm vải dính máu. Tôi ấn tay lên môi Đan. Tôi không làm việc ấy quá mạnh. Tôi không thể làm cậu ấy thức.

Có một cái cảm giác gì đâu yêu từ cái chạm ấy giữa tôi, tay tôi và môi Đan. Như là, như là gặp một cái cảm giác cũ. Có lẽ đó chỉ là Déjà vu. Tôi chưa chạm vào cậu ấy bao giờ. Nhưng tôi đã làm thế, và thậm chí còn ôm lấy cậu ấy.

- Họ sẽ tìm ra thôi.

- Tại sao họ phải giết Đan?

- Để thị uy, chắc vậy.

- Sao họ phải thị uy khi họ biết tôi đang đi đâu, mọi lúc, mọi hành động của tôi?

Tôi thấy J nhún vai. Anh ta đang nuôi râu thật.

Anh ta ngồi cạnh cái tủ đèn ngủ rồi cố nhìn vào mắt tôi để nhồi vào đó một ít niềm tin. Nhưng tôi đã đào thải nó.

- Em biết rõ là, đây chỉ là cuộc dạo chơi của em ở bên ngoài trong khuôn khổ quản lí của hội đồng - em là nữ hòa-

- Cái của khí nữ hoàng. Tôi không hiểu mấy ông bà lại phải máy móc lập nên cái danh hiệu ấy để làm gì cả. Rõ ràng các người có thể tự đi mà cai quản cái giống loài của các người.

J có móng tay dài.

Với những ngón tay cũng dài. Mỗi khi chúng gập lại hay bóp nghẹt thứ gì đó, chúng tạo thành một cái lồng xương.

Tôi có cái lồng xương ấy quanh cổ mình, ngay bây giờ. Năm. Và năm cái nguồn đau đang tiêm vào trong cổ họng một chuỗi cảm giác ngọt ngào; chặn

đứng những suy nghĩ của tôi về cái chết yên bình bên cái ga giường có một ít thịt cháy của Bảo còn sót lại. Tôi ước mình có thể điều khiển tế bào biểu bì hết như tôi có thể dùng tay để chống lại những cái nguồn cảm giác và tường lạnh. Tôi sẽ ước như thế vào sinh nhật tôi, nếu lúc nào đó có ai đó nhớ. Nếu lúc nào đó tôi được tặng bánh sinh nhật với vài cây nến. Nếu lúc nào đó là lúc nào tôi có thể.

Nhưng tay tôi đang ôm Đan. Tôi ôm Đan chặt hơn một chút.

Tôi bắt đầu rên rỉ, từ cổ họng, nhưng những âm thanh ngắt quãng và gần như không được thốt ra như cái ống hút bị gãy.

- Hãy nhớ, con bé không biết điều - hãy nhớ: mày được ngồi lên cái ngai vàng giấy của mày, nhưng tao đã tạo ra mày, chính tao, chính tao đã tạo ra mày. Và mày nên làm theo những gì tao bảo, nếu không mày sẽ được ban Phép Chết. Hãy nhớ, đừng để những thắc mắc và sự kiêu ngạo quá mức làm mày trở nên ngu dốt.

Có một con chim bồ câu đến đậu trên cửa sổ tu viện. Đó là một sự việc yên bình không liên quan đến mọi thứ vừa xảy ra. Lạ lùng là như vậy. Tôi ngắm con bồ câu khi J đã trở lại chỗ ngồi. Tôi thấy nỗi buồn chảy về phía tôi qua đường ánh sáng chảy vào mắt để nó nhìn rõ mọi bước chân ngắn và chậm rãi của con vật ấy đang chiếm chỗ cơn đau và vết máu hằn rõ trên cổ tôi. Tôi uống con bồ câu. Tôi hít thở nó. Tôi uống cả buồn.

- Lần sau, tôi không chấp nhận bạo lực ở đây, cậu Hậu Cận.

Đó là bà soeur lúc sáng. Bà ấy đã cho chúng tôi ở lại. Và bà ấy có một niềm tin đáng kinh ngạc vào phượng hoàng đen và quỷ Satan. Đó là điều duy nhất làm tôi thấy hứng thú với bà, ngoài cái vòng cổ dát vàng - tôi đã lấy nó lúc bà đánh rơi khi dẫn chúng tôi đi tìm phòng.

Tôi không mong đợi một người đến để khen ngợi tôi bằng thánh ca. Tôi biết họ cần gì ở tôi. Họ muốn thứ vũ khí tôi có. Họ giống như một phiên bản khác của Illuminati, hay hội Tam Điểm, hay ít nhất họ muốn làm được như

thể. Hội đồng đều là những người đã đâm vào cơ thể mà người ta gọi là xã hội một nhát đủ sâu, đủ để khi rút ra, chỉ còn máu. Và máu. Và lại là máu.

Tôi nên giúp mọi thứ nhanh chóng để có thể chết.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

23: Đồng Bọn

- Rất vui vì cậu đã trở lại, Hầu Cận. Và có vẻ sau gần năm mươi năm, sau ba lần phục vụ nữ hoàng thì cậu vẫn là hầu cận. Tôi đã dành ba điều ước về cậu. Một là cậu quay lại đây, hai là cậu sẽ được ban một cái tên. Tôi luôn thích gọi tên của cậu, hầu cận, liệu sau này khi tôi đã già đi theo một xã hội già đi thì tôi có được gọi nó lên như đọc tên một bài thơ không?

Tôi bỗng rất muốn biết điều ước thứ ba đó là gì nhưng tôi thấy chán. Giọng của bà soeur giống như một bài nhạc cũ lắm về sự có thể chết đi mãi vì yêu một người tôi được nghe đi nghe lại trên xe vào những lần đi chơi xa đâu đó với lớp cấp hai. Tôi luôn ngồi ở cái ghế đơn, đầu tiên, một mình. Tôi chỉ nhớ có một lần Đan đến muộn, và cậu ấy dĩ nhiên phải ngồi cạnh tôi trên cái ghế phụ gập lại được. Tay Đan đặt cạnh tay tôi, ướt và mát vì đấm mồ hôi. Tôi cố không cử động gì cả vì sợ Đan sẽ dời nó đi đâu mất. Tôi thậm chí còn nghĩ sau hai tiếng, chúng, tay tôi và tay cậu ấy, sẽ liền lại với nhau. Chúng tôi sẽ chia sẻ chung một vài tầng biểu bì, và khi xe dừng, cậu ấy sẽ đi cạnh tôi.

Những lần cậu giật tóc tôi hồi cấp một đã qua đi từ rất lâu.

- Tôi không nghĩ là tôi thích sự tọc mạch của bà, bà Thêu.

- Hoặc cậu có thể gặp ông Christopher và cho tôi biết ông ấy có còn những vết đậu mùa từ lần trước cậu gặp ông ấy không để đổi lại?

Tôi kéo cái rèm cửa lại. Cuộc nói chuyện của họ và nắng làm tôi thấy chóng mặt. Và cả hơi nóng mà việc ôm Đan mang đến. Và sự cẩn thận quá mức của tôi khi làm thế.

- Cậu đang bị giám sát, cậu Hầu Cận à.

Bà Thêu chạm tay vào vai J. Đó không phải hành động của hai người có

mỗi quan hệ khó chịu như họ đang tỏ ra. Đó giống như là, một cái gì đó vô cùng thân thiết. Có lẽ họ đã biết nhau rất lâu rồi. Bà vén cái khăn trùm đầu sang phía bên kia của đôi vai và trên làn da màu nâu nhạt giống một thứ thạch cao, đàn hồi và đầy vết tàn nhang, có một ít vui vẻ đang tự nổi lên như vừa được cứu khỏi đại dương của sự hời hợt mùa mai. Tôi nhận ra nó rất nhanh, qua đôi mắt sáng lên dù không hướng về phía cửa, qua cặp môi noãn và đầu hơi nghiêng đi. Tôi rùng mình vì mẫu vui vẻ ấy. Cái mẫu vui vẻ ấy đáng lẽ ra không nên ở trên khuôn mặt này. Cái mẫu vui vẻ ấy đáng lẽ ra không nên ở trên khuôn mặt này, và cùng nhau vẽ một thứ tranh triu tượng đáng sợ. Không.

Rồi bà đi mất.

Rồi tôi nghe thấy tiếng Đan cười khe khẽ như ngân nga một bài hát.

- Minh. Tớ đã chết, phải không?

- Cậu đã chết.

- Cậu cứu tớ. Cậu khóc. Tớ đã uống nó.

Môi Đan mấp máy và tôi bỗng thấy cậu ấy giống một trong những ác mộng của tôi - một bức tranh biết cử động. Một bức tranh được tô màu tỉ mỉ, và có lẽ tác giả đã phải học lỏm cách tô màu nhiều lớp của Da Vinci để tạo ra được màu da, màu mắt, màu môi và màu Đan. Có lẽ. Có lẽ tôi đang mơ. Tôi mơ bị ngã và không bởi vì não đang tưởng tôi đã chết, mà vì tôi đã ngã vào trong đó. Chân tôi bị tung lên, lên mãi, quay vòng và chới với, tôi không chạm vào được đâu. Tôi nghĩ lúc đó mình sẽ ngã nhưng mãi mãi tới khi tôi đã quá quen với việc lơ lửng, đến mức yêu nó, tôi ngã. Ngã vào một cái nắm tay cảm giác dành cho Đan. Tôi vót chúng lên tay mình rồi đem cho cậu ấy.

Rồi chẳng vì sao cả, chúng tôi cùng cười với nhau. Chúng tôi không cười thành tiếng. Khúc khích. Khúc khích ấy. Tôi chưa bao giờ khúc khích. Chưa bao giờ, cũng chưa bao giờ làm điều đó cùng ai đó. Tôi chưa bao giờ làm điều bình thường đó với ai. Nhưng nó lại thế, với Đan. Thậm chí Đan.

Tôi cười híp cả mắt. Nhưng có lẽ tôi không vui đến vậy. Chỉ là cái híp mắt giả để có thể ngắm Đan mà không bị cậu ấy nhìn lại trân trân. Chỉ là một cái híp mắt giả để có thể trốn đi để thương lượng với cái hồn đen một vài lát.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

24: Hai Con Nhện Câm

Không có thật nhiều chuyện để nói giữa tôi và Đan.

Một vài phút sau, tôi bắt đầu nhìn Đan như nhìn con búp bê vải tôi thích nhất từ hồi lớp hai, nhưng sau đó tôi bỏ mặc nó trên cái nóc tủ, vì khi ôm nó vào buổi tối, tóc nó làm tôi ngứa và việc Đan cứ nhìn tôi làm tôi thấy khó chịu hết như bỗng nó biết tôi đã đem cho nó cái màn bụi và sự nhạt mòn, nên quay hai cái mắt cúc áo đen của nó, vào tôi, để tôi cho nó xem sự hối lỗi và sợ hãi. Tôi cảm thấy như thế. Tôi cảm thấy như thế khi cứu Đan.

Việc cứu Đan bây giờ giống khi tôi ôm nó. Ban đầu tôi thấy yêu nó và sẵn sàng giữ nó cả đêm. Nhưng vài phút sau, tóc giả và cái cơ thể bằng vải và bông bỗng là một thứ thối rữa đang chảy ra tay tôi chất dịch chết chóc và độc hại ăn mòn tay tôi, ăn mòn tôi. Và trong giây phút kinh tởm, tôi ruồng bỏ nó, ra một góc giường.

Tôi không thể ruồng bỏ Đan.

Đan không có lỗi gì khi trở thành một thứ mục tiêu. Đan không biết gì cả. Hay có lẽ Đan đã biết về tôi, vì khi tỉnh dậy, Đan bỗng chấp nhận sự thô lỗ can thiệp của tôi vào cuộc đời cậu ấy. Tôi đã chạm vào linh hồn cậu ấy, ướm dẫm tay tôi bằng nó và nhấc nó lên rồi lại đặt xuống, cứ như một trò chơi. Tôi đã làm thế. Tôi không muốn điều đó. Tôi chưa bao giờ muốn liên quan đến ai đó. Việc liên quan đến bố mẹ và Bảo là quá đủ. Việc tôi muốn khóc vì Bảo là quá đủ. Việc tôi thật sự khóc để cứu Đan, hay việc tôi phải mang theo cậu ấy, lại dẫm nát giới hạn mà tôi cần thận đo đếm.

Tôi đã không khóc vì tôi thật sự buồn. Tôi khóc vì tôi cần khóc.

Nước mắt của phượng hoàng lửa có thể hồi sinh người chết.

- Vậy... Cậu đang ở đây?

Tôi ghét nói chuyện với Đan. Tôi đã quyết định như thế. Tôi thích nhìn về phía cửa sổ và xếp hai tay lên nhau, và chẳng ai nói chuyện với tôi, và tôi có thể để cái đuôi nằm yên một lúc.

Tôi thật sự ghét nói chuyện với Đan. Khi tôi yêu ai đó, tôi thích họ im lặng. Họ chẳng cần nói gì với tôi, chỉ cần họ ở đó, im lặng, để những câu chữ của họ ở trong phổi. Giữ yên đó. Và khi họ hít thở quanh tôi, những mọi thứ mà họ muốn nói, sẽ bao lấy tôi, và tôi sẽ thở trong chúng, thấm lấy, thật nhẹ nhàng. Chúng sẽ ở lại trong huyết quản. Chúng sẽ hòa vào máu và hòa vào tôi. Chúng sẽ mãi mãi ở đó theo cơ thể mãi mãi của tôi. Chúng không cần được hát lên bằng thanh quản. Chúng không cần được miêu tả bằng bút và giấy và càng không cần được gửi vào những món đồ hữu hình.

Nên tôi không trả lời Đan.

Việc không trả lời là một quyết định làm tôi lo lắng. Đan có thể sẽ thấy chán tôi và đi mất. Hoặc Đan sẽ hiểu tôi như những năm cậu ấy hiểu tôi bằng những cái xô và giật tóc. Tôi chưa bao giờ nói gì với cậu ấy trong những năm đó.

- Cậu luôn im lặng nhỉ.

Nắng. Cái rèm cửa căng lên như là sắp vỡ ra, vì nắng tràn vào, như cơn lũ. Tôi thấy cả bụi bay xung quanh búi tóc của Đan. Tôi thấy cái lỗ thủng soi ra bên cổ của Đan. Tôi thấy Đan đã quay đi chỗ khác. Tôi thấy sự nhiễu loạn của chính tôi tròng lên tầm nhìn, và da của Đan. Da của Đan ẩm. Giống như là thịt của một loại quả. Phần da sáng lên giống như là sáp. Tôi thấy cậu ấy đôi tư thế ngồi. Cái đệm nóng và bản, ó vàng như màu của nắng bây giờ hoặc là chính nắng đã nhuộm cho nó cái màu ấy.

J đã đi đâu mất trong lúc tôi quá để ý đến Đan.

Nắng và sự im lặng làm tôi thấy bức bối, nhưng tôi vẫn ngồi, trên giường, đối diện Đan. Tôi và Đan đang nhớ cùng một thứ. Tôi và Đan đang nhớ về vết máu trên trán tôi. Hoặc có lẽ Đan chỉ nhớ lại cái cách cậu ấy xô tôi vào

bàn, cách mắt tôi không điễm tựa nhìn lại cậu ấy, và cái cách máu chảy xuống. Và cách tôi không lau máu mà cứ thế để nó ở đấy, suốt đoạn đường về nhà. Cái cách tôi xem nó chảy những lần cuối trước khi khô đi trong gương và cái cách tôi vừa cười vừa chạm tay vào nó khi nó làm vậy.

Hay cái cách tôi mua cả một hộp băng cá nhân để dán vào cái gương.

Hay cái cách tôi mỉm cười với tôi ẩn trong đồng băng ấy.

Ha ha.

Ha ha.

Ha ha.

Tôi thấy mình cười. Khi tôi cười thì ngực rỗng; và thanh quản va vào nhau, và nó tạo ra âm thanh thật vang. Tôi ngã xuống giường để hoàn thành việc cười. Tôi ngã xuống và bụi. Tôi ngã xuống.

Hay tôi có thể chết bên cạnh Đan?

Thay vì Bảo. Ừm. Tôi nóng vội được chết.

Khi tôi ngồi dậy, điều đáng sợ nhất là Đan cũng đang cười.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

Ca Dao;

Tò vò mà nuôi con nhện

Đến khi nó lớn, nó quện nhau đi

Tò vò ngồi khóc tỉ tỉ

Nhện ơi, nhện hỡi! Nhện đi đặng nào?

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

25: Cái Áo Len Màu Mận Sậm, Hai Cái Găng Tay Và Đôi Ủng Vàng

Có một đám trẻ con đang cãi nhau ngoài sân. Nên tôi mở mắt gần như ngay lập tức khi chúng bắt đầu hét hò âm ỉ.

Tôi ngủ dậy lúc 4 giờ 13 phút, và cảm giác rỗng tuếch như vừa tỉnh dậy sau khi bị hôn mê hay rượu.

Tay tôi chảy một ít mồ hôi. Tôi chưa bao giờ chảy mồ hôi tay cả.

- Cậu bị sốt.

Đan bảo thế.

Cậu ấy cho những đầu ngón tay vào trán và cổ tôi. Tôi không thích khi có người chạm vào cổ. Có vẻ Đan biết như thế. Cậu ấy đang cố kiểm tra thân nhiệt của tôi bằng tay, và cũng muốn kiểm tra giới hạn tôi đặt ra cho cậu ấy.

Cậu ấy đặt cả bốn ngón vào lòng bàn tay đang ướt mồ hôi của tôi. Tôi run lên.

Đan bắt được cái cử động ấy ngay lập tức.

- J đâu?

Ở ngoài cửa sổ, trời đang nổi gió, đám trẻ con đã chạy vào trong khu phòng ở. Tôi ngâm nga một bài của Lana Del Rey để cảm thấy đỡ bức bối hơn khi có người ngồi cạnh, và mong đợi J sẽ bước vào từ cái cổng ngoài kia.

- Cảnh giường, nhưng không ở tầm nhìn của cậu.

Đan nhìn tôi với cái màu mắt nâu đang dần chuyển sang hổ phách khi chậm chậm nghiêng đầu để, vén tóc và nói chuyện với tôi. Da cậu ấy đẹp và

gần như, hoàn hảo. ngoài những vết sẹo thủy đậu. À không. Cậu ấy hoàn hảo. Tôi yêu cả những vết sẹo. Tôi yêu cả khuôn mặt cậu ấy.

Cái chàm nâu hơi mờ đi khi cậu ấy mím môi. Đan không vui cho lắm.

- J?

- Vâng thưa nữ hoàng.

- Thôi anh ngồi yên đấy đi.

Nếu có điều gì làm tôi hài lòng nhất bây giờ thì đó sẽ là J cũng đang ở đây.

Tôi đã dùng sự bên cạnh của anh ta như cách tôi dùng cũng thứ đó của Bảo. Tôi đã quen với một thứ tôi có thể tìm ra ở một nơi xác định; như khi Bảo còn sống, tôi luôn có thể gọi nó hay tìm ra nó ở trường hay nó sẽ luôn quần quanh tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nó sẽ đi mất. Tôi đã chấp nhận cái ý nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ biến mất, không bao giờ không thể tìm thấy một cách điên cuồng và mê sảng, đến mức tôi áp dụng nó lên J. Tôi đang cố áp dụng nó lên J.

Tôi là một đồng hồ hỗn hợp của nghịch lí.

Tôi ngồi dậy, mặc kệ rằng Đan đang ngồi cạnh với cái cổ áo lệch xuống vai, trông khó chịu và mát mát. Tôi trèo xuống giường với chân trần, xoay người lại để xác nhận sự có mặt của Hầu Cận, và mừng rỡ chạy về phía anh ta như một con mèo.

J đang mặc cái áo sơ mi xanh. Quần màu ghi. Và trông mệt mỏi. Mắt khô. Giày dính băng dính. Và tóc - một cái ghim méo.

Trông như anh ta đã tìm được một công việc ở đâu đó và ngày đầu tiên là mấy công việc văn phòng giấy tờ tẻ nhạt.

Tôi ngồi lên đùi J, quàng cả hai tay lên đó để anh ta có thể làm lại hành

động đó với lưng của tôi và vùi đầu vào cái mùi gỗ trộn với mùi kính khủng của tàn thuốc lá. Nhưng thơm. Vẫn luôn luôn như vậy.

- Em muốn anh xem hentai mà em đã giới thiệu rồi thủ dâm hả, Minh?

Tôi đã khóc trước đó. Trước cả khi tôi khóc vì Đan. Tôi thấy lạ là điều đó đến một cách nhạt nhẽo như thể tôi vốn dĩ đã biết khóc.

Tôi đặt đầu mình vào cái hõm ở dưới cổ J, nằm trong đó rồi nhìn về phía cái giá sách. Có một con mèo sứ được làm cầu thả trên đó, hai cái mắt nhòe của nó dính đầy bụi. Và những cái gáy sách nhiều màu san sát nhau. Và mạng nhện. Và ba cái ngăn kéo dưới cùng. Tôi thấy da của J đang cố gắng hòa tan hơi ẩm của nó vào tôi, và mùi mồ hôi và cả mùi nước hoa đã nhạt đi rồi vẫn đang inh ỏi một cách bức bối. Nhưng tôi thấy yên bình, nên tôi có thể chịu được chúng.

Ngay cả việc lớp vải thô phồng lên để cọ vào tôi cũng vậy.

- Anh cần đi tắm để làm nó xẹp xuống, Minh à.

Tôi tự hỏi những ngày cũ đã đi đâu mất. Tôi không nhớ gì về chúng. Những ngày mười tám năm trước. Tôi quên về cả con mèo. Tôi quên mọi thứ. Tôi không rõ mình đang làm gì, đang đi đâu, đang sống vì cái gì. Tôi không biết tại sao họ để tôi ra ngoài. Tôi không biết tại sao họ bắt tôi. Tôi không biết liệu J có thực sự yêu tôi không hay liệu tôi có yêu anh ta. Tôi không biết tại sao Đan cười và tại sao tôi lại ngủ đi mà không nhớ vì sao tôi lại thế. Tôi chỉ muốn có Bảo. Hay đại loại là một mẫu giống Bảo. Tôi thèm khát hơi người. Tôi thèm khát sự vây quanh. Tôi có thể chết đi. Tôi muốn được chết đi.

Khi J đã ra ngoài, Đan chỉ cho tôi xem cái áo len màu mận sậm, hai cái găng tay và đôi ủng vàng.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

26: Trùng Phạt

Vào buổi tối chúng tôi ngồi ở ngoài sân tu viện để làm điều. Tôi không biết làm điều và không ai yêu cầu tôi làm vậy, nên tôi đi ra cái góc tu viện với J vì tôi thích thế.

Tôi muốn hỏi tại sao Đan lại muốn tôi đọc tiếp quyển sách chép tay được ép plastic cẩn thận về phượng hoàng và phượng hoàng đen mà Zenaide tặng cho tôi, nhưng tôi nghĩ điều ấy không cần thiết, vì đọc thì chẳng bao giờ cần một mục đích cả. Tôi để quyển sách trên giá trong phòng sau khi đọc xong, thay vào chỗ tôi đặt hai cái dao của J.

J bao lấy cổ tôi bằng cả hai bàn tay, xô tôi tiến lên phía trước để anh ta có thể bắt tôi ngắm cái vật thể sáng tròn gần như hoàn hảo ngay trên kia. Tôi run lên khi áp sát vào bộ quần áo vẫn phòng chưa thay của J, vì bản, hoặc vì anh ta làm tôi như thế. Sự khó chịu của việc đứng gần anh ta còn khó chịu hơn cả mùi cái vệt đau đớn đang thít lấy cổ tôi.

Và đừng thì thầm vào tai tôi.

- Em đã đọc hết quyển sách ấy. Nó có hay không? Kể cho anh nghe và nói anh biết em muốn làm gì sau khi đọc nó đi nào.

Tôi cảm thấy một ít phản bội nào đó. Tôi kính tởm J và kính tởm chính bản thân mình. Tôi nghe thấy âm thanh nhiễu loạn đang gào lên giữa những khoang trống. Tôi run lên như một cái chuông bị lay động bởi chính âm thanh của nó.

- Ôm em, J, ôm em, J, ôm em đi, J. Anh phải ôm em. Em sẽ chết mất. Ôm em đi, J.

Tôi tự cào tay vào cổ để âm thanh có thể thoát ra nhanh nhất có thể. Tôi để J ghì chặt lấy mình trong một cái ôm nghẹt thở. Tôi hít cạn mùi gỗ thông

của anh ta. Tôi bầu lấy anh ta như một thứ côn trùng độc ác tóm lấy con mồi. Tôi ngấu nghiến mùi của anh ta và ngấu nghiến sự sáng khoái gây nghiện khi được ôm lấy, được muốn và được yêu. Tôi lợi dụng anh ta. Tôi vắt kiệt anh ta. Tôi điên cuồng làm điều đó. Tôi uống cạn và chiếm giữ cho mình. Tôi muốn cắn nát anh ta. Tôi muốn khâu anh ta vào tôi. Tôi muốn chỉ và những mũi kim dưới da đau đớn lên để nhắc nhở anh ta sự sở hữu tối thượng. Tôi là nữ hoàng. Tôi là một con quái vật. Tôi là thứ ghẻ lở của thế giới này. Một thứ ghẻ lở luôn chiếm lấy cho mình và thứ ghẻ lở kinh tởm lây lan. Tôi nhìn thấy anh ta hôn tôi từ cái bản thể có kiểm soát, và hài lòng ngắm bản năng của mình liếm máu từ vết cắn, cười phá lên khi J kêu lên nhưng vẫn tiếp tục hôn tôi như một thằng đàn độn. Tôi muốn ăn anh ta. Một cách tệ hại. Tôi muốn điều đó.

Tôi đâm mười ba nhát dao vào tim J trước khi ngắm máu trên tay mình và ngắm anh ta chết dần.

Tim không hoàn toàn nằm ở bên trái. Nó ở gần chính giữa ngực.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

27: Kiếp Sau

Bài hát ở trên là Where have you been my whole afterlife của Andrea Perry.

Đan bảo tôi không nên đứng ở đây nữa vì bây giờ trời rất lạnh.

Tôi cũng bảo, cậu ấy không cần đứng lặng im xem tôi đâm J nữa mà nên về phòng.

Đan lại gần để cầm tay tôi lên, mặc kệ máu lan ra và đọng lại trên những cái vách nhỏ của dấu vân tay, khô dần, ngấm nó được bao quanh bởi những ngón dài, thon và đẹp, rồi chẳng nói gì, cậu ấy chỉ cười, rồi đi mất.

Một lúc sau, tôi quỳ xuống cạnh cái xác, cúi đầu xuống để thở cái mùi gỗ thông vẫn chưa bay đi mất, gợn gàng và du dương chảy chậm chậm vào phổi tôi, hát lên một bài hát.

Where have you been my whole afterlife?

I've waited eons for this

Above the clouds for the bliss

that I find in your kiss that I find in your kiss

Tôi khóc.

Những giọt nước nặng và dài như một cơn mưa. Tôi không biết điều này là từ đâu, là từ những cái rế đau đớn đang len vào trong tim tôi, hay là vì cái bản thể độc ác đang tỏ ra ranh mãnh.

Tôi chống hay tay lên nền đất để có thể hôn J. Tay tôi dính cả đất và máu, giống hệt như khi tôi bị chiếm đoạt trong rừng vào hôm đó, giống hệt như

khi tôi cào tay vào tay J để chống cự hôm đó, giống hết và giống một nghi lễ lặp lại. Tôi hôn J. Tôi hôn cái xác của J và để nước mắt tràn vào như một thứ nước thánh. Tôi là nữ thần của anh ta. Tôi để anh ta uống sự sống tôi ban cho như một kẻ sùng bái mù quáng. Và anh ta còn cần gì hơn điều đó? Anh ta cần tôi. Anh ta bám víu lấy tôi và tôi tạo ra anh ta. Bây giờ tôi tạo ra anh ta. Bây giờ tôi là kẻ cứu rỗi. Không phải là anh ta và không còn là anh ta nữa. Không.

Haha.

And I know that I'll Never let you go

A brand new forever is starting and oh

I know that I'll never let you go

now that I've found you

Thật là kì lạ khi nhìn thấy một quả tim nát bét lạnh lại, đập, phập phồng và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

28: Con Gái Của Chim Sẻ

Ban Quyền là một nghi thức cổ xưa.

Chỉ có một con phượng hoàng đen duy nhất, và ngay từ ban đầu, nó chỉ là một con phượng hoàng bình thường, với khả năng bình thường. Nó có một mầm mống đen đúa trong đó. Một mầm mống thì chưa cho quả chín, và nó cần được tưới tiêu.

Đó là khi chúng ta cần một nghi thức.

- Tớ nghĩ anh ta sẽ không bao giờ nói chuyện nữa.

Đan đặt cốc sữa lên tay tôi. Tôi không nhìn cậu ấy, cũng không trả lời. Tôi chỉ đang quan sát J.

J đang nằm cạnh cửa sổ, với cái áo phông trắng được là kĩ nên nó có mùi hơi khô cháy, tay anh ta đặt trên bụng, và đôi mắt sâu có những dải màu đen tím, mệt mỏi và rũ rượi. Nhưng anh ta đang nhìn tôi. Anh ta vẫn nhìn tôi.

Môi của J không mở. Nó đóng lại, gọng gàng và kín kẽ chặn những ngôn từ và âm thanh bí mật. Tôi chắc chắn nó vẫn còn vị mặn của nước mắt và máu. Tôi chắc chắn rằng nó vẫn còn sự ban ơn của tôi, một thứ bám riết như bùa chú. Tôi mỉm cười.

- Tớ nghĩ đó là hình phạt nhẹ nhất dành cho anh ta.

Tôi sẽ giết Đan.

Một ngày nào đó, tôi sẽ giết cậu ấy.

Tôi bảo J uống hết cốc sữa.

Tôi không nhớ đã đâm anh ta bao nhiêu lần, nhưng tôi nhớ mình đã rửa

máu ở hai cái dao và đựng trong lọ sạch, cất trong đáy ngăn kéo, cùng với vòng của bà soeur, quyển sách từ Zenaide và quần áo. Tôi phải chắc rằng Đan không bao giờ động vào nó, hay biết về nó. Nhưng cậu ấy biết mọi thứ.

- Tại sao cậu không giết anh ta luôn? Bằng lửa đen?

Tôi kéo ghế để ngồi gần J hơn. J để tôi tựa cằm lên bụng, và hai bàn tay anh ta bao lấy má tôi. Anh ta không chớp mắt khi làm điều đó. Anh ta sợ, chỉ một cái chớp mắt, tôi sẽ biến mất. Hoặc sự sống sẽ biến mất. Hoặc lẽ sống của cuộc đời bắt tử sẽ mất.

- Tại sao cậu không ban cho anh ta cái chết, Minh, tại sao? Anh ta đã cưỡng bức cậu, Minh à. Anh ta phải chết.

Đan túm lấy cổ áo tôi.

Bây giờ cậu ấy trở lại hình dáng của một sinh vật có cái mỏ khoằm, da nhẵn nheo như mới nở và đôi mắt lồi không ngừng đảo quanh. Tóc và máu trên đầu không thể che được mạch máu sậm màu đang hấp hối, và những cái lông vũ ngắn gãy dính đầy thứ dịch nhầy lở loét.

Đan có mùi xác chết, hoặc mùi bệnh dịch.

Tôi không chấp nhận được thứ chất lỏng bản thủ nhều ra cổ áo, nhưng có điều gì đó bảo tôi chờ đợi.

Da của Đan mỏng đến mức, khi lưỡi dao cắm vào đó, cả cơ thể vỡ ra như một bào thai. Máu đen sậm nhều ra từ vết đâm, và không ngừng, không ngừng, cho đến khi sinh vật trước mặt tôi thoi giã giữa, nhưng không ngừng nhìn lại tôi bằng đôi mắt to bất động.

J.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

29: Con Tò Vò Và Con Nhện (2)

Tôi mỉm cười với J.

Tôi trèo lên giường để ôm lấy anh ta. Tôi hôn lên vết sẹo đã lành lại trên ngực anh ta như hôn trán một đứa con yêu dấu. Tôi yêu anh ta. Tôi chắc chắn điều đó. Tôi nghe thấy tiếng hát du dương khi anh ta ôm tôi bằng cả hai bàn tay dính máu. Anh ta lại cứu tôi, nhưng kể từ bây giờ, điều đó có nghĩa anh ta phải cứu tôi, cứu tôi, cứu tôi, rồi cứu tôi, lần này đến lần khác. Anh ta sẽ không bao giờ trả hết. Anh ta sẽ phải gắn linh hồn anh ta với tôi. Tôi sẽ khâu anh ta vào tôi. Tôi sẽ đâm qua da thứ chỉ bền chặt, một lời nguyện, một bùa chú, một nghi thức. Anh ta là của tôi. Mãi mãi.

"Công chúa Zenaide có một đứa con hoang."

- Từ bây giờ, Hầu Cận, anh sẽ được gọi là J. Jay. Giây. Anh có một cái tên.

Đó là cái tên đẹp nhất mà anh ta có. Đẹp nhất và duy nhất. Chưa có nữ hoàng nào ban tên cho hầu cận của bà cả. Nhưng tôi thì có.

Điều đó cũng có nghĩa, khi tôi chết đi, anh ta cũng sẽ như thế.

- Zenaide.

J nói với tôi, một lát sau đó.

Tôi không còn chờ điều gì hơn thế.

Tôi không còn chờ gì hơn sự xuất hiện của công chúa đẹp kiêu hãnh nhất nơi này.

Và tôi biết bà ta sẽ làm gì.

Zenaide có một ngọn lửa rực rỡ giống như là vàng nung chảy. Tôi đứng lặng lẽ để ngắm thứ chất liệu tuyệt vời vây quanh cổ J, nhắc anh ta lên khỏi tay tôi và chiếc giường. Cổ J thít lại và những vết bỏng chạy dài như rấn làm anh ta đau đớn, vô cùng. Tôi không cử động. Tôi cần ngắm thật kỹ những vết ửng đỏ đang sáng sánh dưới da kia. Tôi không cần vội. Tôi biết mình phải làm gì, khi nào và như thế nào.

- Ta sẽ giết người, đau đớn và nhục nhã hơn cả cái cách người đã hại chết nó. Người sẽ mãi mãi là một tên hầu cận vô danh như những tên hầu cận khác. Người sẽ khóc dưới tấm bia mộ không tên, và người sẽ không bao giờ được khóc thương, hầu cận ạ. Người sẽ bị ta nguyên rửa, người sẽ phải dùng chính tro tàn của người để tưới lên thi hài con gái ta!

Tôi cảm thấy buồn nôn.

Từ trong lồng ngực, một vật thể kì lạ đang vùng vẫy được ra ngoài như một cách nó muốn được tôi sinh ra nó. Tôi ôm lấy cổ.

Tôi nôn ra một vũng máu đen.

Thứ máu không mùi, không sự sống, nhưng lại mạnh mẽ và đầy uy quyền đang đòi kiểm soát.

Tôi thấy J đang cười, nhưng điều đó chẳng còn ý nghĩa nữa. Anh ta và hình ảnh trước mắt tôi, một lần nữa, nhều ra, hòa vào nhau, máu và sữa, máu và vàng, máu và máu, những thứ chất lỏng đan nhau, hỗn độn và run rẩy.

- J là của tao, của tao, của tao, của tao, của tao, của tao, của TAO.

Tôi nghe thấy cái đuôi đang phát ra thứ âm thanh chói tai, bằng chính dây thanh quản và bằng chính cổ họng đang gào thét của tôi. Nó đang ở đây. Nó đang điều khiển tôi. Nó đã chiếm được thứ nó muốn, và tôi đã để nó làm thế. Chính là tôi.

Tôi đã thả linh hồn đen đúm của tôi.

Tiếng Zenaide hét lên được chảy vào tai tôi như một loại âm thanh bị nhiễu loạn đến mức nó trở thành âm thanh trắng.

Tôi lò mò thấy qua những thứ chất lỏng: máu và lửa.

Tôi đã giết Zenaide, tôi nghĩ vậy.

Cả tôi và cái đuôi.

[Ai là người vui nhất nào?]

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

30: ?

Tôi nhận ra tôi đang thay đổi vào một buổi chiều không xa đó lắm.

Bà Thêu đã đem tro của Zenaide đi, và họ sẽ làm lễ Tái Sinh như khi họ làm với tôi. Phượng hoàng luôn trở lại. Luôn là như vậy.

Nhưng tôi nhận ra tôi đã thay đổi. Không còn là đang nữa.

Tôi nhìn ra ngoài sân tu viện. Những cái cây thưa nhau và nhàm chán. Ánh sáng xanh xao và gầy guộc lườn tới mọi góc ngách, khô sở nhật nhạt thứ màu sắc tươi tắn. Tôi tự hỏi tôi đang làm gì. Tôi đang làm gì?

Tôi đang ở đâu?

Đó là giây mà tôi mất tự tin vào bản ngã mà tôi tự xây dựng nhất.

Sau đó tôi nhanh chóng thấy chán.

Tôi vừa ngủ dậy.

Đan là một trong số những Đầu Chim.

Đan là con của Zenaide với một con chim sẻ.

Đan không thể tái sinh như một phượng hoàng lửa.

Và, J đã giết cậu ấy.

Tôi không thích điều đó.

Tôi thích Đan. Những đường dịu dàng trên mặt cậu ấy, những nốt tàn nhang, vết ửng đỏ và môi, và đôi mắt nâu sáng lên. Tay của Đan. Cách Đan thay đổi từ một người bạn luôn đẩy tôi vào cạnh bàn sang một cái gì đó mà

tôi thấy thân thương như những gì tôi cần ở một người mẹ, người chị, ai cũng được, ai đó tôi cần rất lâu.

Cũng như là J vậy.

Họ biết cách trở thành những gì tôi cần.

- Minh, cháu ăn một cái đi.

Tôi không dám thừa nhận mình bị họ điều khiển vì quá xấu hổ khi phải làm điều đó.

- Cháu cảm ơn.

Bà Thêu có thể lại là một người như vậy.

Họ sẽ luôn thỏa mãn tôi bằng một vài đặc điểm họ có mà tôi thèm khát, cố gắng chiếm lấy và dựa dẫm vào chúng. Họ là một cái gì đó, một kế hoạch. Một kế hoạch được vạch sẵn tỉ mỉ và hợp lí đến mức cái tôi kiêu hãnh mà tôi dựng nên không thể nhận ra. Họ đang đến. Họ đang đến. Từng người một. Từng người một.

Không.

Có một con nhện trong cái bánh tôi đang ăn.

Tôi chưa nuốt miếng bánh nào cả.

Bà Thêu đã đi đến giữa sân. Tôi không nhận ra đó là bà Thêu nữa, cũng không thể biết có phải bà vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt nâ-

Da mỏng. Nhăn nheo. Những sợi tóc thưa dính quanh một hộp sọ nứt đỏ thẫm. Dịch nhầy. Giọng nói. Cái mở khoằm. Đôi chân yếu và hai tay đặt lên trên vải, bản thiu và kính tằm vạch ra những đường ô - như là máu bắn trên tuyết. Không. Như là một vết nhor, vết nhor dơ dáy bản thiu nhất trên đời, ngang nhiên và ở đó, ngang nhiên tồn tại không biết vì lí do gì, trên cơ thể giống loài đẹp đẽ tinh sạch nhất. Đó là không tưởng được. Đó là một cái gì

ngược lại với mọi thứ quy tắc. Đó là tởm lợm.

Đôi mắt nâu.

Tôi tự hỏi, có phải, trong những lần mang bánh đến, có phải bà Thêu cũng đã bỏ con nhện vào bánh của Đan không.

Tôi sợ nhện.

*

Nhưng sau cùng tôi nhét cái bánh vào miệng và ăn nó như một kẻ sắp chết vì đói, nghẹn, nghẹn, nuốt lại, ngẫu nhiên.

Tôi cũng chỉ là một kẻ chết đói.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

31: T ' V ' (?)

Tôi chưa thể quên Đan.

Vào buổi tối, tôi bảo J ngủ cùng tôi. Tôi thấy thoải mái khi được anh ta giữ rất gần. Chúng tôi cũng giống tôi và Bảo. Có điều gì đó làm chúng tôi bị thu hút một cách điên cuồng giữa nhau và cơ thể nhau.

Tôi nằm lặng yên.

Hơi thở của J phả vào gáy và lan ra khắp suy nghĩ của tôi như một thứ hỏa mù. Tôi sợ sệt.

- Đừng cử động.

Tôi không biết vì sao tôi có thể nghe được J nói như thế khi nhìn thấy cái bóng in lên tường, đè lên những cái song cửa sổ. Một cái bóng có mắt.

Không. Tôi có J. Tôi không cần sợ cái bóng ấy. Tôi tự huyễn hoặc như vậy về mình. Tôi rất sợ. Tôi sợ điều gì tôi không biết. Tôi không cử động, nhưng thứ sinh vật trong tôi điên cuồng đòi hỏi được lại thật sát J, thật sát bầy tôi có thể bảo vệ nó.

Đây không phải là lần đầu tiên Kẻ Chỉ Điểm đến.

Tôi đang bị giám sát. Cả hai, tôi, J. Bởi một bóng ma nào đấy. Bởi một kẻ mà tôi có thể nắm được nước trong tay, nhưng không bao giờ biết một ít gì về hắn. Đó là một vật mơ hồ. Điều đấy làm tôi sợ. Tôi rất sợ.

Tôi nhớ lại về những ý nghĩ muốn chết. Có lẽ tôi không muốn chết lắm. Có lẽ vậy. Nếu không thì tôi đã khác. Nếu không thì tôi đã ở đâu đó trong một cái hũ như Zenaide đang ở. Họ quyết định không hồi sinh Zen. Một hội đồng lật lọng.

J hôn vào cổ tôi. Kẻ Chỉ Điểm, cuối cùng, đã đi đâu đó.

- Anh muốn em giết hội đồng, Minh.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

32: Những Con Tò Vò Đáng Chết

J bảo tôi nên đợi cho hết những chuyến xe đi qua hết. Chúng tôi nên đợi đến khi quá muộn. Cho đến khi con đường không còn người, và cho đến khi chúng tôi là những sinh vật kì dị nhất còn sót lại trên đó. Tôi đang ăn một cái bánh mì kẹp thịt, không có nhiều ớt, nên nó hơi chán, nhưng tôi vẫn muốn ăn hết. Tôi đói vì phải đi trước bữa tối, và tôi vẫn vờ đi qua lại quanh những viên đá cạnh cột mốc.

- Đi thôi.

Tôi bỗng nghĩ đến chuyện chết, nhưng đó không phải là chuyện dễ dàng khi có J ở đây hay khi tôi lại là thứ khó chết đi nhất trên đời. Cái ghét thì sẽ khó chùi đi. Cũng như là tôi và những thứ kinh tởm độc ác sẽ gần như bất tử vậy. Giống như vậy.

Tôi đã từng nhắc đến khu rừng lớn được sở hữu bởi một đại gia nào đấy và đó là nơi mà J cưỡng bức tôi. Bây giờ chúng tôi đang đi vào trong đấy và giết hội đồng.

Cưỡng bức là một nghi thức để đánh thức cái đuôi đối với phượng hoàng đen vào kiếp sau của nó. Thường thì nghi thức sẽ được tổ chức với thời gian và cách thức báo trước. Chỉ để làm cho nó bớt bất ngờ và bớt ghê tởm. Nó sẽ đánh thức lửa đen trong đó, và tôi sẽ có lại sức mạnh. Nhưng với tôi thì khác. Tôi bị cưỡng bức trên nền đất bản thủ. Tôi bị cưỡng bức một cách kinh tởm và đau đớn, đầy mâu thuẫn và sự căm ghét.

Đó là lí do vì sao ngay cả những người đang đợi chúng tôi đến dưới lòng đất kia, hay J, hay tôi, hay bất cứ ai nghĩ mình đủ già và đủ mạnh để lường trước mọi thứ có thể lường trước được sức mạnh của tôi. Ngọn lửa đen, hay đại loại thế. Không ai có thể biết được nó có thể đốt cháy những gì. Không ai, không ai, không ai, và chính sự không ai mơ hồ đó làm cho nó trở thành

một nỗi khiếp sợ, kín kẽ hoặc không, có thể là kín kẽ như họ đang giữ. Hội đồng ấy.

- Vậy là Nữ hoàng đã sẵn sàng cho mọi thứ sắp đến?

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

33: Vua

Tôi không giết họ bằng cái đuôi. J bảo thế. Tôi đã giết họ bằng cái then cửa.

- Tại sao? - Tôi hỏi từ trong một góc phòng, hai đầu gối chạm vào cằm và những kí ức rời rạc ra không thể liền lại.

- Anh không biết. Em chỉ giết.

Tôi nhớ mỗi cái đầu bẹp với phần bị đập nham nhở như một quả mận cắn dở. Tôi đánh người đàn ông già thường nói chuyện với tôi, có vẻ là đại diện cho toàn bộ hội đồng nhiều nhất. Tôi không nhớ rõ ràng về những người còn lại, họ không có não. Họ cũng không thể nói chuyện. Tôi không biết chuyện gì xảy ra đã làm họ bị trừng phạt. Nhưng cả tôi và J đều ở lại ngắm những đầu chim moi ruột của họ ra. Tôi cho những đầu chim ăn. Chúng không thể nói với tôi vì chúng là chim, nhưng chúng vỗ tay và những con chim đực còn giương bộ phận sinh dục của chúng lên để bày tỏ sự phấn khích. Tôi đã cười, sau đó là hoảng loạn. Tôi chỉ còn mỗi J.

Phải nói rằng, tôi hoàn toàn không quan tâm tại sao J lợi dụng tôi. Tại sao tôi là một con nhện, và tại sao J và hội đồng và tất cả những người đến trong đời tôi là tò vò. Tôi đã hỏi cô giáo của tôi - hỏi cấp hai về những câu ca dao. Con tò vò nuôi con nhện để ăn thịt. Vậy thôi. Nó không khóc vì nhện đã phụ công nó mà bỏ đi. Nó khóc vì sự thương xót giả tạo sau khi đã ăn thịt những con nhện. Đấy. Đấy là tất cả những gì tôi biết về câu chuyện tò vò. Đó là tất cả những gì tôi biết về mình.

Nhưng tôi cần một mục tiêu. Cuộc đời sau này của tôi chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Ngay từ đầu nó đã không có ý nghĩa gì cả. Tôi cần hoàn thành những thứ này, rồi chết đi. Giống như người ta thường phá hoặc cất những thứ vũ khí nguy hiểm đi sau khi dùng xong vậy. Tôi là một thứ vũ khí.

Hội đồng cho phép tôi ra ngoài để J có thể lôi cái đuôi ra. Nhưng họ không ngờ tôi giết họ và J thì có mục đích riêng khác hơn là làm theo mệnh lệnh.

- Đan là con gái của anh đúng không, J?

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

34:

- Nếu đây là một trò chơi, J, thì anh muốn em làm gì?

J cuối cùng cũng từ bỏ việc lừa phỉnh tất cả, và ngồi xuống cái ghế mà lần đầu tiên anh ta dẫn tôi đến đây - tôi cũng đã ngồi ở đó. Và J không cười, nhưng tôi cảm thấy như tất cả cảm giác được có một ai đấy đứng bên cạnh đã biến mất. Tôi đã từng mong chờ rằng tôi sẽ không phải chết, tôi sẽ từ bỏ ý định ấy vì bây giờ tôi có J. Nhưng có phải không? Có phải điều đó sẽ không bao giờ trở thành sự thật? Có phải là tôi là một sinh vật bản thủ như những gì tôi có bên trong, và những gì tôi làm? Có phải tôi sẽ không bao giờ được yêu như là Bảo đã từng yêu tôi?

Và thực ra, Bảo có từng yêu tôi không?

J nhìn tôi giống như một ma nơ canh đang nhìn vào những khách hàng đàn độn sắp sửa bị vẽ hào nhoáng của những bộ quần áo nó đang mang dắt mũi.

- Em là vũ khí của anh, Minh.

- Và Zenaide... - J nhìn ra phía những bức tranh phủ đầy bụi, tới bức tranh có cái khung mạ vàng đẹp nhất, kiêu hãnh nhất, nhưng tôi không thể nhìn thấy ai ở trong đó, nhưng tôi cũng biết, đó chính là Zen. Người mà Dominique yêu nhất. Người mà J yêu nhất. Người mà anh ta, chính anh ta, vừa phải tự tay giết để có thể bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm đang đến. Người mà anh ta đã hi sinh mọi thứ, người mà anh ta phải đứng dậy từ cõi chết và từ tro tàn, từ bỏ danh xưng của một vị vua, vua Dominique, để có thể đòi lại công bằng.

Tôi không khóc vì tôi muốn nữa.

Có lẽ tôi khóc vì tôi muốn hồi sinh một phần nào đó vừa chết đi khi nhận

ra.

Người mà J muốn giết nhất chính là tôi.

Người mà J muốn giết nhất chính là Sophie. Giết mãi mãi.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

35: Ngoài Dự Tính

Tất cả những gì còn lại là sự im lặng.

Tôi nhìn vào ống quần và giày của J. Tôi nhớ đến đôi mắt của Đan, lồi, đen và được bao bởi một cái màng mỏng khi nó chớp mắt. Tôi cứ nghĩ rằng đó chính là cái nhìn chết chóc, cái nhìn cuối cùng dành cho tôi.

Hóa ra, Đan không phải là con của chim sẻ nào cả. Cậu ấy là con của J, hay Dominique, và Zenaide. Mỗi tình của họ bị nguyên rủa, và Đan chính là sự nguyên rủa ấy.

Tôi không dám thắc mắc, tại sao J lại làm như thế. Một khi những lí lẽ ngớ ngẩn của con người đã chẳng còn tác dụng. Tôi không hề thắc mắc nếu như J lợi dụng tôi để trả thù. Tôi cũng không hề thắc mắc khi thật ra J không hề yêu tôi. Tôi chỉ thấy khô hài. Khô hài khi tôi nghĩ mình biết mọi thứ. Khô hài khi tôi còn nghĩ thật là nhân từ khi ban ơn cho J, ban cho anh ta sự sống lần nữa, và cái tên. Khô hài khi tôi đã yêu anh ta. Khô hài khi tôi, chính tôi, đã thay đổi đi mất.

Những cảm giác như thế giống như một thứ xút ăn mòn, ăn mòn tôi và những suy nghĩ của tôi. Tôi muốn gục xuống bên cái bàn dài, và cứ thế chết đi, trước khi bị giết bởi J.

Hoặc là có chứ. Anh ta sẽ giết tôi, và rắc tro của tôi khắp mọi nơi. Anh ta sẽ làm Phép Chết. Anh ta sẽ làm thế. Anh ta sẽ làm mọi thứ để có thể làm tôi, Minh, hay nữ hoàng Sophie, con quái vật kinh tởm, biến mất mãi mãi.

Sau đó chúng tôi vẫn im lặng. Những ngón tay đan vào nhau và tư thế của J bất động trên ghế. Tôi cũng không hề di chuyển. Tôi chờ đợi.

- Kế hoạch chẳng bao giờ được như mong đợi.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

36: Đó Sẽ Là Ngọn Lửa Đẹp Nhất Trên Đồi.

Trời đã gần sáng. Tôi ngủ gục trên bàn, không biết từ lúc nào. Chắc là từ lúc mà chúng tôi đã im lặng đến mức nó sắp sửa trở thành điều cuối cùng chúng tôi có thể làm. J đã đi rồi. Tôi không thấy J nữa. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ thấy J nữa. Tôi cứ ngồi yên để nhìn mặt trời lên. Lần đầu tiên.

Tôi đã từng nhìn trăng. Trăng thì lạnh và u ám. Tôi nhìn mặt trời lên chẳng đếm trên quá đốt của một ngón tay. Tôi chưa bao giờ thực dậy đủ sớm để nhìn mặt trời. Tôi chẳng bao giờ thực sự làm như vậy, hay cố gắng làm như vậy.

Thế mà cái điều kì diệu gay gắt màu đỏ ấy đang chiếu sáng tôi. Chiếu lên đôi bàn tay, chiếu lên môi, và mắt tôi tắm rục rở trong đó. Tôi ôm lấy chính mình. Tôi không hề đứng dậy.

Rồi đúng lúc đó thì tôi thấy J.

- Đang làm gì đây? - Và anh hỏi.

- Chơi.

J cười với tôi. Anh cúi xuống để nhìn những ngón tay tôi, và cầm lấy chúng trong tay anh, và chúng tôi đứng cạnh nhau để có thể vừa ô cửa sổ to của tòa nhà, hay lâu đài, hay gì cũng được. Chúng tôi vừa lấy cái khuôn sáng. Chúng tôi không biết nhau đang nghĩ gì, nhưng dám chắc là cùng một điều.

- Anh yêu em, Minh.

- Em yêu anh, J. Em yêu Không Tên, yêu Dominique và yêu anh. Yêu bản thân anh.

Người ta nói rằng, trước khi chết, một người có 7 giây cuối cùng để não có thể tua lại toàn bộ kí ức mà người đó có trong đời. Tôi nhớ lại chuyện ở nhà. Tôi nhớ lại bố và mẹ, những người tôi chưa bao giờ yêu nhưng lại yêu rất nhiều, những người có thể cũng yêu tôi, những người đã đánh tôi, những người đã giết chết niềm vui của tôi, những người bóp nghẹt tôi, những người cho tôi sự quan tâm máy móc, những người đó. Tôi nhớ chuyện về Bảo. Tôi nhớ chuyện về Bảo. Tôi nhớ chuyện về Đan, tôi nhớ chuyện về tôi, tôi nhớ chuyện những lần trong bồn tắm, những lần nước thật lạnh, thật sự rất lạnh. Và tôi nhớ J. Tôi nhớ những lần chúng tôi đi những đoạn đường dài. Tôi nhớ về tình yêu. Tôi nhớ, lần lượt nhớ như là đi một con tàu qua tất cả căn phòng có chứa chuyện đã trải qua. Tôi cứ thế nhớ. Và càng nhớ, chúng tôi càng nắm chặt lấy tay nhau.

Chúng tôi vừa kịp hôn thì đã tan đi mất rồi.

Đó sẽ là ngọn lửa đẹp nhất trên đời.

LOÀI KIÊU HÃNH

Blu the Rey

Lời Kết Của Tớ

Vậy là "loài kiêu hãnh" đã kết thúc sau hơn một năm.

Tớ luôn luôn muốn nhắc lại điều này: đăng truyện trên Wattpad bắt đầu chỉ là một kiểu sở thích, tớ thích đọc những gì mình viết trên giao diện của nó, và cứ thế là tớ đăng. Tớ không hề nghĩ rằng sẽ có nhiều người đến và đọc truyện của tớ đến vậy. Tớ không ngờ là truyện mà tớ muốn viết để hoàn thành ý tưởng của tớ hồi cấp hai lại có thể được giải Watty, cũng như tớ cũng không ngờ nó lại kết thúc sớm đến thế.

Tớ cũng luôn luôn muốn nói, rằng đối với những nỗi buồn của tớ, thì trong đó "loài kiêu hãnh" có nhiều "tớ" nhất, có nhiều những gì tớ đã trải qua nhất, và cũng có nhiều những gì tớ muốn hét lên cho tất cả biết nhất. Nó giống như một lời kêu cứu tuyệt vọng và ẩn sâu. Tớ đã kết thúc nó vì tớ thực sự không muốn bỏ lại đứa con mình yêu quý như thế, dù có là một đứa con ốm yếu bị ghẻ lạnh, cũng là một đứa con yêu. Tớ rất muốn có một cái kết cho Minh. Cũng như J nữa.

Chắc là cái kết sẽ không gây nhiều những băn khoăn như là cái kết của "Khoái cảm cực độ" - Auguste, nhưng mà tớ cũng vẫn muốn nói về nó.

Minh cuối cùng sẽ phải chết. Dù đó là sớm hay muộn hay là bởi ai. Chắc là các cậu cũng biết lí do cho điều ấy. Minh chính là tụ tập của những gì đen tối nhất. Một con phượng hoàng đen chứa tất cả hận thù của con người. Một con phượng hoàng đen đại diện cho nỗi buồn và u ám. Và cũng như ước nguyện của mình, Minh sẽ chết.

Điều duy nhất nằm ngoài kế hoạch của J chính là cậu ấy đã yêu Minh. Và họ đã cùng chết với nhau, cùng biến thành một đám tro. Sau đó người ta sẽ tìm thấy những vụn tro, nhưng mà sẽ chẳng ai biết đó là hai người yêu nhau cả. Sau đó người ta sẽ quên đi họ, vì vốn họ cũng như chẳng tồn tại. Sau đó

thì thế gian vẫn tiếp tục. Nhưng mà cả tớ, các cậu và họ đều đã nhớ, họ đã yêu và chết cùng nhau.

Nói về nhân vật Minh, cái chết giống như sự giải thoát. Chắc là mọi người cũng cảm thấy sự bức bối và ngột ngạt, đúng không? Minh đã phải sống một cuộc đời như vậy. Và nếu có ai đó có thể biết về cuộc đời ấy, những gì Minh đã trải qua, thì có lẽ tớ và Minh sẽ có quyền được ước rằng họ đã có thể khóc vì những đoạn buồn cô đã phải sống đó. Hoặc có lẽ là sẽ không ai. Nhưng mà dù sao, Minh đã được biết đến và Minh đã được cứu sống. Minh đã biết đến tình yêu, điều mà cô chỉ có thể tìm thấy ở Bảo trước đó. Minh đã sống và tự hỏi rằng, liệu có ai yêu cô. Có ai yêu lấy được một tâm hồn như thế, một tâm hồn mà cô tự cho rằng, nó, đen. Và thật may, J đã đến.

Tớ xin cảm ơn tất cả các cậu. Những người đọc. Cho dù các cậu cũng không biết được nó có ý nghĩa đến thế nào với tớ. Cho dù chúng ta, tớ và các cậu, sẽ có thể không bao giờ gặp nhau ngoài đời. Cho dù là như vậy, nhưng chúng ta đã gặp nhau trên thế giới của tâm hồn và những con chữ. Các cậu đã nhìn vào tâm hồn tớ chứ không nhìn vào bề ngoài hay gì đó khác của tớ. Các cậu đã để tâm và dõi theo những tiến triển trong tâm hồn tớ, dù các cậu có ý thức được điều đó hay không đi nữa, tớ rất cảm ơn các cậu. Tớ rất cảm ơn acupofgingerteas đã luôn ủng hộ tớ viết truyện này, cũng như đi qua một đoạn buồn trong đời tớ. Cảm ơn cậu đã lắng nghe và đồng cảm cùng tớ. Cảm ơn LinhJin_LBB vì đã comment thật nhiều, nhắn tin cho tớ nữa. Cảm ơn và cảm ơn tất cả những người còn lại đã luôn đón đợi mỗi khi tớ đăng cái gì đó. Cảm ơn các cậu.

Và cuối cùng, chúng ta sẽ vui, vì những nỗi buồn sẽ dần đi qua. Giống như hơn một năm qua, nỗi buồn của tớ cũng kết thúc vậy.

Blu the Rey, 15 tháng 1 năm 2017.